Toplumsal Özgürlük 27 yaşında
Haydi şimdi gücümüze güç katmaya parti saflarına, toplumsal özgürlük mücadelesine!

toplumsal özgürlük

10 TL / Eylül 2023

İşçi sınıfı kış ateşini çoktan yaktı!

Sermayenin kendi kârı uğruna boğazına çöktüğü sınıfın dalgası bu. Geçici bir dalga da değil üstelik; yaz boyu sürdü, şimdi sonbahar ve kışla birlikte kendini katlayarak sürebilme potansiyelinde.

Seçimlerden önce işçiler, emekçiler ve aslında halkın tamamı için iyiden iyiye zorlaşan ekonomik şartlar, seçim sonrası daha da ağırlaştı. Seçim süreci boyunca halkı oyalayanlar şimdi benzer yoldan devam ediyorlar. Neler diyorlar halka?
"Bu bir geçiş dönemi. Hepimiz aynı gemideyiz. Biraz zorlanıyoruz ama ülkemiz şahlanacak.
Bakın tüm Avrupa'da benzer sorunlar var. Enflasyon çok yakında tek haneye inecek…"
Kendi sınıflarının sözcülüğünü yapıyorlar, biliyoruz, görüyoruz. Egemenler için kriz yok. Onlar için hava hoş. Koşullar mükemmel!
Ekonomiyi yönetenler çok açık bir tercih yapıyorlar: Sermayenin çıkarları. Evet, sermaye ve onun iktidarı kararlı; bu ülkeyi emekçiler için cehenneme çevirmek niyetindeler. Biliyoruz değil mi, bizlere cehennem olan onlar için cennet!
İktidar ve sermaye güçlerinin genel seçimlerden sonra attıkları her ekonomik adım halkın sırtındaki yoksulluk küfesini ağırlaştırdı. Daha ağırlaştıracağa benziyor çünkü şimdi kendi çıkarları uğruna ülkeyi sürükledikleri batış halinin faturası yine halka kesilecek, şimdi olduğu gibi. Onlar kâr üstüne kâr ederken halk kara kara kışı düşünüyor.
Şimdilerde yerel seçim hazırlığı yapıyorlar! Belediyeleri, yerel yönetimleri kazanmaktaki tek dertleri bütün o çıkar ilişkilerini ellerinde toplamak, var olanı sürdürmek! Halktan, halkın dertlerinden yana en ufak bir dertleri yok. -mış gibi göstermekte de üstlerine yok ama!

İşçiler de halk da razı değil!

Peki bu gidiş pürüzsüz bir yolda mı ilerliyor egemenler için?
Hayır!
Seçimler hile hurda, baskı ve iknanın çeşitli biçimleriyle sonuç itibariyle kaybedildi ancak iktidar güçleri çok açık biliyor ki bu seçim de sonuçları da meşru değil!
Ülkede yıllara yayılan bir halk güçleri gerçekliği var tam karşılarında. Tarihten gelen bir halk korkuları var. Hem iktidarın hem de aynı sınıfın çıkarlarının temsilcisi olan muhalefetin. Gezi korkusu bunların başında geliyor. Ve tabii işçi sınıfı korkusu! Bu ülkenin kuruluşunda ezdikleri halk ve işçi sınıfı, hâlâ çekirdeğindeki yok edici, yeniden kurucu gücü taşıyor. Zayıf da olsa dönem dönem bunu gösteriyor. Egemenlerin korkusu gerçek; işçi sınıfı ve halkın potansiyeli de gerçek!
Yaz boyu gördük değil mi?
Bin TL zam için direnen ve kazanan Şireci işçilerini; onlarla omuz omuza verenleri ve patron safında duranları. Gördük, görüyoruz değil mi Ford işçilerini, Erkaplan'ı, Trendyol'u, Agrobay'ı, Eskişehir'de açlık grevine giren maden işçilerini, belediye işçilerinden tutalım da TOGG işçilerine yayılan bu dalgayı.
Sermayenin kendi kârı uğruna boğazına çöktüğü sınıfın dalgası bu. Geçici bir dalga da değil üstelik; yaz boyu sürdü, şimdi sonbahar ve kışla birlikte kendini katlayarak sürebilme potansiyelinde.
Aynı şey ülkeye yayılan halk güçlerinin direnişleri için de geçerli: deprem dayanışmalarından, eğitim masrafı hareketlerine, Akbelen'den Dikmece'ye, plaj eylemliliklerinden kadın hareketinin durmayan sokak eylemlerine; hemen hepsi bir yerde buluşuyor: halk, kendi çıkışını, bu yıkım ve baskının içinden geçerek, direnerek, birbirinden ve direnişlerden öğrenerek arıyor.
Ve işçi sınıfının bütün bu direnişlerdeki öncülüğü, tüm tabloyu değiştirecek her hamlesi yolu daha da açıyor. Bu açlık, yoksulluk düzenine kimse razı değil! Çıkış, bu reddi örgütlemekle mümkün olacak.

Eleştiri özeleştirinin ışığında ittifakımız ve çıkış stratejisi

Perihan Koca

Eleştiri-öz eleştiri devrimci siyasetin amentüsüdür. Nesnelliğin tüm yönleriyle görülüp kavranmasına ve diyalektik yönteme ihtiyaç duyar. İçkin olarak ilkeli ve sorumlu bir yaklaşımı gerektirir.
HDP/YSP eleştiri-özeleştiri tartışmalarına dair değerlendirmelerde bulunurken özenli olmak gerekir. Faşizmin kurumsallaşması karşısında bir set oluşturan HDP, siyasetin gidiş yönünü/akışını belirlemiş özel bir manaya sahip.

(...) *Devamı 2. sayfada*

Akşener'in küçük taarruzu

Hasan Durkal

İYİ Parti içinde yaşadığımız kriz döneminin yarattığı radikal öfkenin ürünü olarak ortaya çıktı. Sıfırdan inşa olmadı, devletin bir koldan, rejimin bir koldan, ekonominin diğer koldan krize girmesinin sonucu olarak devlet partisi MHP'den koparak girdi oyuna. Meral Akşener öncülüğündeki bu yeni parti hızla kitleselleşti.

Meral mommy kimin mommy'si?

O, krizde ayrıcalıklarını kaybeden orta gelirlilerin, batan küçük burjuvazinin, devletin fideliğinde yetişip kökleriyle devletin ocağının duvarlarını çatlatan ama devletin şefkatli kollarından da vazgeçemeyen büyük burjuvazinin Meral Mommy'si idi.

(...) *Devamı 3. sayfada*

"Sıkılaştırılmış para politikası halkın sorunlarını derinleştirecek"

6 Prof. Dr. Mustafa Durmuş ile iktidarın ekonomi politikalarını konuştuk.

Direniş dalgası yayılıyor

Giderek ağırlaşan yaşam karşısında emek ve sermaye çatışmasına içkin olarak işçi sınıfının tayin edici rolü boy göstermeye başlıyor.

7

PARASIZ EĞİTİM HAKTIR

Ücretsiz eğitim haktır!

Asgari ücretle çocuk okutmak sürekli borç altında yaşamayı kabul etmek, her şeyden kısıp okula harcamak demek.

10

Solun durumu üzerine notlar 2: Nasıl yapmalı?

Halkçı seçeneğin inşası, somut taleplere dayanan, asgari müştereklerde yan yana gelebilecek; neoliberal sistemi karşısına alan, somut bir programla ve mücadele planıyla mümkün.

Pelin Kahiloğulları

Devrimci hareketimizin güncelliğe müdahale etme biçimleri sonuç alıcı yoğunlukta kalıcılaştırılıp pratik güce dönüştürülemediği oranda, faşizmin kendisini henüz tam hâkim kılamadığı ama o hedefe doğru epey yol aldığı gri atmosfer, bilinçlerde koyu bir karanlığa dönüşüyor. Elbette griliğin bir yanı zaten karanlık, izaha gerek var mı, günlük yaşamın neredeyse her yanı bir şiddet sarmalıyla çevrili, beslenme ve barınma ihtiyaçlarını gidermek milyonlarca insan için krize dönüşmüş durumda. Fakat griliğin diğer yanı, hemen seçim sonuçlarının ertesinde bile tekstil, enerji, inşaat işçilerinin direnişlerinde ya da Akbelen ve Dikmece direnişlerinde kendini göstermiştir. Ancak direnişlerin kimi dönem sırf kendisiyle sınırlı kalması, talep ettiği sonuca ulaşamaması ya da kazanımın kalıcılaştırılamaması söz konusu. Temel sorunumuz burada, yani toplumsal dinamiklerinin kendiliğinden hareketinin içine kalıcı olarak yerleşememe ve hatta onun gerisinde kalmakta.

İradeyi öne çıkarmak

20.yy'da öne çıkan devrimci irade olgusu, özellikle günümüz dünyasında küçümseniyor, öznel bir duruşa indirgeniyor ve "gerçeklik" çağrısı tekrar tekrar yapılıyor.

(...) *Devamı 2. sayfada*

Göç, göçmenlik ve kapitalizm

Efecan Özcan

Göçmen karşıtlığı ırkçı sapkın fikirleri yumuşatıp normalleştirmek için hemen hemen tüm dünyada yerli ve millî kavramı üzerinden yükseltiliyor. Özellikle yeni nesil aşırı sağ partiler siyasi konumlarını güçlendirmek ve halk tabanında tekrar meşruiyet kazanmak adına kendileriyle özdeşleşen faşizm fikrinin üstünü örterek, sosyal demokrat görünümünde göçmen karşıtlığını kullanan bir popülist anlayışı geliştiriyor.

(...) *Devamı 8. sayfada*

“Umutsuzluk hakkı güzel günlerde saklı”

Krizin ezici etkileri ve iktidarın baskıcı uygulamalarının yaşandığı anda ayağa kalkma ve hakkını alma denemeleri de yaşanıyor. Gerçekliğin farklı yönleri de hareket halinde.

Juliana Gözen

Yenilgili ruh hali ve umutsuzluğun etki alanını genişlettiğini gösterir bir hayli veri var. İktidarın yirmi yılı aşkın süredir toplumu kutuplaştıran politikasının ağ gibi her yeri çevrelemesi, anayasa tanımaz tutumlarının “yasalaşması”, din ve milliyetçilikle halkı istismar etmesi, kendi sermayesini ve sermayedarını büyütmeye hizmet eden ihale-talan ekonomisi; tüm bunların karşısında etkili bir sokak muhalefetin olmayışı, burjuva muhalefetin ise en ufak seste dahi köşesine sinmesi üst üste yükselen ve genişleyen veriler.

“Kökler tekrar filizlenir…”

İktidarın sermaye birikim sürecinin yavaşlamaması için tüm maharetlerini ortaya koyması, fabrikalarda ve işyerlerinde patronların istediği anda ve anında bu olanakları kullanması ile yaşanıyor.

Fakat krizin ezici etkileri ve iktidarın baskıcı uygulamalarının yaşandığı anda ayağa kalkma ve hakkını alma denemeleri de yaşanıyor. Gerçekliğin farklı yönleri de hareket halinde…

Antep Başpınar OSB’de Şireci Tekstil’in 2 bin işçisi, patronun yüzde 34 sefalet zammını kabul etmemesiyle birlikte vardiya vardiya iş bıraktı. Patron iş bırakan 2 bin işçiyi hukuksuz şekilde işten çıkardı. Bir-Tek-Sen Sendikası’nın öncülüğünde direnen işçiler patron tarafından provokatörlükle suçlandı, sendika başkanı Mehmet Türkmen patron talimatıyla gözaltına alındı. Antep Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma Şahin, patronun sözcülüğünü yaparak işçileri sefalet koşullarına ikna etmeye çalıştı. Bütün bunlara rağmen Şireci işçileri kazandı.

Yine Antep’te Artemis, Erkaplan, Koza Halı, GAMA tekstil; İBB Ağaç A.Ş işçileri, Diyarbakır ve Urfa’da DEDAŞ işçileri, Kınık Agrobay işçileri…

İktidar desteğiyle patronların sefalet dayatmasına karşı direnme eğilimi tüm kuşatmaya rağmen birbirine el verircesine yayılıyor ve artıyor.

Büyük kaleler- küçük mevziler

Şireci işçilerinin istediği patronun verdiği zammın bin lira üstüydü. Fakat sendika başkanının gözaltına alınmasından, belediye başkanının grev kırıcılığı yapmasına, direnişi bölmek için işçilerin atılmasından, patronun mesajlarla tehdidine kadar her türlü yol denendi işçileri ezmek için. Üstelik 6 günde kazanılacak olan kârların da kaybedilmesi göze alındı.

Bu duruş sadece Şireci patronunun değil; 2022 yılında Başpınar’da 10,5 milyar dolar ihracatı yapan patronların kemikleşmiş ortak refleksidir.

Kazanımın dalga dalga yayılabileceğini görüp onu harekete geçmeden ezmeye yönelen sınıf refleksidir.

Esas ve belirleyici kavga işte bu zeminde yaşanacak. Burada alınan pozisyonlar belirleyici olacak. Gözümüzün, kulağımızın burada olması yetmez; işçilerin ekmeğine sahip çıkma ama sadece bununla sınırlı olmayan onuruna saldırılan bu kavgada yanlarında saf tutmamız gerek. “Kuşatmanın” içinde küçük küçük fabrikalardaki kazanımlar bir anda emek ve sermaye dengesini değiştirmeyecek şüphesiz ama aynı zamanda o büyük kalelerin yıkılışı küçük küçük mevzileri kazanarak gerçekleşecek.

POLİTİKA

Sosyalistler işçi sınıfının artan direnişleri ve anti kapitalist alanların süreklileşen eylemlerine ortaklığa dayalı bir öncülük yürütmelidir.

Solun durumu üzerine notlar 2: Nasıl yapmalı?

Yaratıcı, kitlesel ve militan eylemin, kendisini toplumsal güçlerin içinde kalıcı ve içerden bir devrimci faaliyet süreci içinde her an yeniden keşfedeceği, güven vereceği ve güven duyacağı bir süreklilik zeminine ihtiyaç var.

Pelin Kahiloğulları

(...) *1. sayfadan devam*

Bu durumun bir biçimde etkisi altına giren örgütlerdeki devrimci kadroların hareketinde “yapabilme istenci”, iradesi zayıfladıkça, yürütülen faaliyetler yüzeyde gezinen ve hemen bitmesi gereken alelade memuriyet görevlerine dönüşüyor.

Kitlelerin özneleşmesinden sorumlu olan devrimci kadrolar, nesnelliğe dönüştürücü bir iradeyle yüklenme yerine, yakınmacı bir tutumla salt toplumsal çürümenin yarattığı sonuçlara odaklanıyor.

İrade dediğimiz şey soyut, kişide kendiliğinden açığa çıkan bir tutum değil, gündelik yaşamın içerisinde hedeflenerek kazanılacak somut mevzilerin içinden çıkıp gelir. O mevziler hedeflenir, hedefe ulaşan irade kendisini fark eder, güven kazanır, daha fazla ve daha zor mevzilere yüklenir, onları kazandıkça daha da güçlenir vd…

İlişkiyi süreklileştirmek

Yaratıcı, kitlesel ve militan eylemin, kendisini toplumsal güçlerin içinde kalıcı ve içerden bir devrimci faaliyet süreci içinde her an yeniden keşfedeceği, güven vereceği ve güven duyacağı bir süreklilik zeminine ihtiyaç vardır. Eylemcilik ancak kitlelerin ihtiyaçları içinden belirlendiği ve kitleleri harekete geçirebildiği oranda sonuç alıcı olur, aksi takdirde kendiyle sınırlı bir ifade zeminini aşamıyor.

Eylemciliğin inşası için bulunulan mahallenin, fabrikanın, sorunun içine ilgilenme yüzeyselliğiyle değil sonuç alıcı bir kararlılıkla dalınması ve oranın olağan olarak içinde bulunan zaaflarında boğulmadan çıkılması zorunludur.

Direnişleri ortaklaştırabilmek

Seçimler sonrasında da sokaklarda olma hali sürüyor.

6 Şubat depremleri halkın dayanışmasının yıkım içinde nasıl yeşertilebileceğini gösteren önemli bir deneyim oldu. Kadınlar bedenlerini ve yaşamlarını savunmak için, işçiler insanca çalışma ve yaşama hakkı için, köylüler toprağına, suyuna doğasına sahip çıkmak için, gençler barınma hakkı için eyleme geçti, geçiyor.

Direnişlerin kendi mücadelesini süreklileştirmesine destek olacak, hareketin içindeki şekilsizliğin örgütlenmesinin önünü açacak antikapitalist örgütler başta olmak üzere zengin örgütlenmelerin ve öncülüklerin inşası gerekiyor. Sosyalist yapıların bu inşa süreciyle ilişkisi, özellikle antikapitalist yapıdakiler olmak üzere bütün direnişçi örgütlenmelerin güçlenmesini hedefleyen bir yerden, bu hareketlerle yaşamın içinde yaşanacak mücadele zemininde belirlenecek bir kaynaşma zemininden olmalı.

Şimdi sosyalist yapıların hem işçi sınıfı içinde devrimci çekirdeği örgütlemesi hem de daha geniş bir zeminde antikapitalist alanlar başta bütün örgütlenmelerle ilişkiye geçmesi gerekiyor.

Eleştiri özeleştirinin ışığında ittifakımız ve çıkış stratejisi

Özeleştirinin pratikte teyit edilmesinin önemli bir ayağı ittifakın kurumsallaşması, ittifak paradigmasının yaşamsallaşmalı olacak.

Perihan Koca

(...) *1. sayfadan devam*

Eleştiri-öz eleştiri devrimci siyasetin amentüsüdür. Nesnelliğin tüm yönleriyle görülüp kavranmasına ve diyalektik yönteme ihtiyaç duyar. İçkin olarak ilkeli ve sorumlu bir yaklaşımı gerektirir.

HDP/YSP eleştiri-özeleştiri tartışmalarına dair değerlendirmelerde bulunurken özenli olmak gerekir. Faşizmin kurumsallaşması karşısında bir set oluşturan HDP, siyasetin gidiş yönünü/akışını belirlemiş özel bir manaya sahip. Yoğunlaştırılmış özel harp politikalarının hedef tahtasında olan HDP, çoklu tasfiye politikalarına, kayyım, sistematik taciz, tehdit, şiddet, tecrit, operasyonlara rağmen, başkanları, yöneticileri, on binlerce kadrosu siyasi rehine olarak tutulmasına rağmen fırtınada ayakta kalmayı başararak, ötesinde faşizme karşı dalgakıran oluşturarak kendini korumayı becerdi. Bu az buz sayılacak bir başarı değildir. Bunları göz ardı etmeden değerlendirmelerde bulunmak elzem.

Halk buluşmalarının gösterdiği

Yeşil Sol Parti seçimler ardına önemli bir süreç başlatarak halk toplantıları ile yeni dönemin yol haritasını belirlemek üzere il, ilçe ve mahallelerde eleştiri-özeleştiri ve yeniden yapılanma buluşmaları gerçekleştirdi. Halkların Demokratik Partisi’nin kamuoyuna duyurduğu toplantı sonuçlarını içeren metinde ülke sathında altı yüzden fazla buluşma gerçekleştiği duyuruldu. Halk buluşmalarının özüne doğru inecek olursak, tüm yollar siyasetin toplumsallaştırılamaması sorununa-sonucuna çıkıyor. Bu sonuç da Halkların Demokratik Kongresi’ne. HDK’nin yaşama geçmeyişi, bugün temsili bir fikri alan düzleminde kalışı, tartışmaları dönüp dolaşıp HDK’ye getiriyor, doğalında.

Zamanında, HDK’nin bizatihi merkezi yürütmesinde bulunmuş ve hayata geçirmek için çabalamış bir siyasi temsilci olarak, söylemeliyim ki, siyasal alan toplumsal alan diyalektiğinin kurulamayışı, dahası birbirinden ayrıştırılarak güdümlenmesi HDK’nin fikriyatını yaşamsallaştıramadı. Gelinen aşamada, şu soruyu sormak elzem: HDK hayata geçmediği için bir emek, demokrasi ve özgürlük ittifakına gerek duyulmadı mı zaten?

İttifakın zaafı

Nesnelliğin yakıcı bir ihtiyacından doğan Emek ve Özgürlük İttifakı, tarihsel bir anda tarihsel imkanları bağrında taşıyarak önemli güç odaklarının yan yana gelişi ile kuruldu. Zaafları, eksikleri, yetmezlikleri bir yana, seçim sonuçları da bir kez de tescillemiş oldu ittifakımızın tarihsel gerekliliğini.

Emek ve Özgürlük İttifakı önemli bir şey yaptı. Halkın acil ihtiyaçları ve taleplerı etrafında ilke ve programını ilan etti. Ancak kitleleri etrafında toparlayacak bir merkeze dönüşmek sadece ilke ve program ilanıyla sağlanamazdı. Öyle de oldu. Ne tam anlamıyla bir mücadele ittifakı ne de o mücadeleye içkin olan bir seçim ittifakı olamadı. Son derece doğru, yerinde ve hayati bir strateji taktik zenginliklerle donatılarak işlevlendirilemedi.

Öte yandan ne yazık ki, faşizmin kurumsallaşmasında egemenlerin ortaklığını görüp kavrayan bir yerden, kendi ortaklığımızın düğmelerini tam ilikleyemedik, ortaklaşamama dar boğazını bir türlü aşamadık. Emekçi kitlelere nüfuz etmekte güdük kaldık. Zira ittifakı toplumsallaştıramadık. Söylemeliyiz ki, HDK momenti kaçtı. Günün görevi ittifaktır. Ona sıkı sıkıya sarılmaktır.

İttifaka sıkı sıkıya sarılmak ise, HDK’den alınacak derslerle mümkün olacaktır. Şimdi ittifakımız öncülüğünde derleniş vakti.

POLİTİKA

Egemenler de muhalefet de kendi çıkarının peşindeyken halk kendi yolunu açacak.

Erdoğan yüzünü Batı'ya "döndü"

AKP/Erdoğan iktidarı ile Türk burjuvazisinin hem ekonomik hem de askeri alanda yürüttükleri dış politikada çubuğu "Batı"ya bükmelerinin nedenlerini kendi "hayati" çıkarları belirliyor.

Hasan Feramuz

Seçimlerin ardından "merak edilen" konulardan biri de Erdoğan'ın dış politikada izleyeceği yol oldu. Özellikle son 10 yıldır dışarıda izlediği "hızlı" ve değişken politikalarla gerek ümmetin gerekse de muhaliflerin başını döndüren Reis'in yeni dönemde de benzer bir tavır içinde olması "beklenen" bir gelişme.

Kazanımlar

Uzun zamandır, "eksen değiştirme" kavramıyla Türkiye'nin dış politikada "geleneksel" çizgisinden çıkabileceği ve hatta çıkması gerektiği tartışılmaktaydı.
Bunun nedenlerinin başında Türk burjuvazisinin ihtiyaçları gelmekte. AKP/Erdoğan iktidarının ilk yıllarında, ABD ve AB'nin de desteğiyle, büyük oranda pürüzsüz bir şekilde hayata geçirilen neoliberal politikalarla Türk burjuvazisi önemli bir sermaye birikimi sağladı.
Bu süreçte AKP/Erdoğan iktidarı Suriye, Irak ve Libya'da ciddi sayıda cihatçıyla savaş gücü, büyük bir alan hakimiyeti ve dolayısıyla yeni pazarlar elde etti, Doğu Akdeniz'de kısmi ama önemli bir konum kazandı, Karabağ ve Ukrayna'da silah sanayi üzerinden yeni bir birikim alanına giriş yaptı ve Katar ile Somali'deki askeri üsler üzerinden de bölgeye nüfuz etme imkânını edindi.

Neden şimdi?

Hem maddi hem de ideolojik olarak "yeterli" güce sahip AKP/Erdoğan iktidarının, seçimlerden sonra (pek de "beklenmeyen" bir şekilde) odaklandığı zemini "Doğu"dan

"Batı" ekonomik alanda olduğu kadar askeri alanda da fırsatlar sunuyor.

"Batı"ya çevirdiği görülüyor. Ağız dalaşlarının yapıldığı Yunanistan'la başlayan görüşmeler, Karabağ'da yenilmesine çalışılan ABD yanlısı Paşinyan ile kurulan temaslar, Rusya'nın uyarılarına rağmen Azov birliklerinin komutanlarının Ukrayna'ya geri verilmesi, İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya girmelerinin kabul edilmesi gibi gelişmeler bunun ifadesi.
Çubuğun bükülme zamanı hamlenin en az kendisi kadar önem arz ediyor. Rusya'nın Ukrayna'yı işgali süreciyle başlayan ve ABD-Çin eksenindeki geriliminin şişeden çıkmasıyla yeni bir zemine çıkan hegemonya mücadelesinin sunduğu olanak ve fırsatlar, yönelimin ve odaklanmanın değişmesi gerektiğini gösteriyordu.
Hegemonya mücadelesine; tedarik zincirine ve de-dolarizasyona yönelik hamlelerle ekonomik alan da dâhil olmakta.
Birikim sürecinde sınırlarına varmış olan Türk burjuvazisi için özellikle "Batı"nın sunacağı fırsatlar hayati önem taşıyor. "Batı" ekonomik alanda olduğu kadar askeri alanda da fırsatlar sunuyor. Türkiye'nin askeri alanda yaptığı hamlelere çoğu zaman ses çıkarmayan ve bazen de "endişe duyan" Batı için bu güç "kullanışlı" olabilir.

Riskler?

"Batı"nın askeri ve ekonomik alanda sunduğu fırsatlar, iktidar ve burjuvazi için olumlu olduğu kadar "olumsuz" hayati nitelikler de taşımakta.
Ekonomik alanda "Batı"ya olan kısmi "bağımlılık", Türkiye'yi hammadde kaynağı ve ucuz emek-gücü deposu haline getirerek önce yarı-sömürge sonrasında da tam bir sömürge olmasına yol açabilir. Askeri alanda yapılacak hamleler de benzer riskler taşımakta.
AKP/Erdoğan iktidarı ile Türk burjuvazisinin hem ekonomik hem de askeri alanda yürüttükleri dış politikada çubuğu "Batı"ya bükmelerinin nedenlerini kendi "hayati" çıkarları belirliyor. Ama sonucunu kendilerinden çok kapitalizmin kriziyle bağlantılı küresel hegemonya mücadelesindeki süreç içerisinde gerçekleşecek olaylar belirleyecek. Bir de halkların mücadelesi.

Akşener'in küçük taarruzu

Akşener öncülüğündeki İYİP'in de içerisinde bulunduğu restorasyon hareketi Erdoğanist gerçekçiliğe çarpacaktı.

H. Durkal

(...) *1. sayfadan devam*

Meral Mommy şimdi bütün bu kesimlerin eskiye dönüş özlemlerinin temsilcisiydi.
Ama olmadı. Akşener öncülüğündeki İYİP'in de içerisinde bulunduğu restorasyon hareketi Erdoğanist gerçekçiliğe çarpacaktı. Erdoğanist gerçekçilik iktidar koalisyonunun yarattığı rejimde her şeyi kendisine benzetiyor, derinleştirdiği Türk-Kürt, Alevi-Sünni çatlaklarını kendisine can simidi yapıyor, sınıfsal eşitsizlikleri de ustaca seçim sonrasına öteleyecek formülleri uyguluyordu. Gücünün yetmediği yerlerde halkı sinizme zorlayan seçim hilelerini devreye sokuyordu.

Akşener'in taarruzu

Tüm bu olanlardan dolayı zorlanan Asena'nın bir şey yapması, taarruza geçmesi gerekiyordu. Taarruz için uygun bir tarih de buldu üstelik: 26 Ağustos 2023.
26 Ağustos 2023 Türk Ordusu'nun Yunan ordusuna karşı taarruza geçtiği tarihin 101. yıl dönümü. 26 Ağustos 1922'de Mustafa Kemal ve kurmayları taarruzu yönetmek için Afyon'daki Kocatepe'de mevzilendiler. 26 Ağustos 2023'te Akşener Afyonkarahisar'da mevzileneceğini açıkladı.
Afyonkarahisar'daki konuşmasında komutan Asena göğüs göğse sert çarpışma ve cephanenin bitmesi durumunda süngü takma talimatı vermek, ordusuna ölmeyi emretmek, uzaktaki denizi ilk hedef olarak göstermek gibi kahramanlıklara girişecek gibi oldu ama sonra bir burjuva siyasetçisi olduğunu hatırladı.

Dişine göre hedef

3 Mart'ta devirdiği masaya 6 Mart'ta tekrar oturmak zorunda kalmanın acı tecrübesi de kurt siyasetçinin siyasi ajandasında vardı. Doğrusu deneyimli bir siyasetçiydi, geçmişten ders almıştı. Bu yüzden kapıları tamamen kapatmayan bir konuşma yapmakla yetindi Afyonkarahisar'da. "Demokratik Millî Yükseliş Beyannamesi"ni "aziz Türk milletinin takdiri"ne 25 Ekim'de sunacağını açıklayan Akşener'in bu beyannamesinin içinin henüz dolmadığını anlamak zor değil. Yaptığı yarım ağızlı çıkışla bir yandan olası pazarlıklar için ortaklarına zaman tanıyor, diğer yandan "büyükşehirleri AKP/MHP'nin kazanmasını sağlayabiliriz" tehdidini örtük olarak savuruyordu.
Akşener'in Afyonkarahisar'dan başlattığı taarruz dişine göreydi. Güçten ve gözden düşmüş Kılıçdaroğlu'na ve savaşta yaşamları alt üst olan mültecilere yönelik akınları doğrusu İstiklal Madalyası'nı hak ediyor.

Akşener Afyon'daki konuşmasında kahramanlıklara girişecek gibi oldu ama sonra bir burjuva siyasetçisi olduğunu hatırladı.

CHP Nereye Koşuyor?

CHP, değişim olarak ifade edilen belirsiz arzuların niteliğinin ne olduğu bir yana içinde bulunduğu krizin yarattığı tasfiyeci durum ile ana muhalefet partisi işlevini bile yerli ve milli muhalefete kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya.

Haluk Koşar

Sosyal demokratlaşma serüveni, 60'lı yıllarda ülkede yükselen sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak şekillenen CHP, keskinleşen çelişkilerin hızla radikalleştirdiği emekçi yığınların sosyalizme yönelerek sınıfsal kopuş ihtimalini engellemek üzere sahnedeki yerini aldı. Emek-sermaye çelişkisinin çözümünü sosyal demokrasinin "uzlaşma" çıkmazına sokarak sönümlendirme işlevine soyunan 70'li yılların CHP'si, yoksulluğu sınıfsal gerçekliğinden koparak şekilsiz bir halk-iktidar karşıtlığına indirgiyordu.

Kapıdaki tasfiye

Misyonunu bugünlere kadar büyük bir "başarı" ile getiren CHP 14-28 Mayıs seçimleri sonrası yelkenini "değişim" rüzgarları ile doldurarak son sürat tasfiye denizlerine doğru yol almakta. İçinde bulunduğu krizin yarattığı tasfiyeci durum ile ana muhalefet partisi işlevini bile yerli ve milli muhalefete kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya.
Bugün iki yönden gerçekleşen pres ile CHP zaten kırıntıları kalmış olan halkçı özelliklerine de veda etmek üzere. Bir yandan Akşener'in seçim sonrası CHP'ye karşı yükselttiği agresif atak diğer yandan İmamoğlu'nun şu an İBB sınırlarına çekildiği anlaşılan ama gerilimi yüksek salvosu partiyi sağın tahakküm alanında eritmek üzere ateşi harlıyor.
Sağdan gelen atakların oluşturduğu bu ablukayı yıkmak üzere ülkenin içinde bulunduğu durumdan kaynaklı fırsatlar ise CHP'yi tarihsel pozisyonundan kopartmayıp aceleyle fabrika ayarlarına döndürüyor. Ülkede yaşanan çoklu kriz ortamı ve faşizmin kurumsallaşma süreci CHP'nin restorasyoncu çizgisini de parçalayarak yoluna devam ediyor.

Sola çark için fırsatlar ülkesi

Akbelen'de kitle zorlamasıyla gerçekleştirilen ziyaret sonrası alandan kaçmaya çalışan Kılıçdaroğlu'nun orada bulunan direnişçilerin zoruyla kesim yapılan alana sokulması bir nevi tasfiyenin halk tarafından zorla durdurulma çabası olarak da okunabilir.
Gaziantep Şireci Tekstil'de direnen işçilere CHP Milletvekili Melih Meriç'in söyledikleri hızlı yoksullaşma koşulları altında sınıf uzlaşısından da geri bir pozisyonu ifade ediyor. Burada da yine işçiler önderliği ele alarak vekile pozisyonunun karşılığını hatırlatıyor.
Geleneksel rolünün de gerisine düşen CHP için elindeki son kozlar olan belediyelerin kaybedilmesi tasfiyenin de fiilen gerçekleşmesi anlamını taşıyor. Her yönden gelen darbelere ek olarak Akşener'in yerel seçim mesajları gerçek hamlelere dönüşürse bu alanda da ciddi bir inisiyatif kaybı söz konusu.
Elbette CHP diye bir parti tarih sahnesinden silinmez ama sermaye sınıfı için günün ihtiyaçlarını karşılayabilecek nitelikten yoksun bir CHP işlevini yitirmiş demektir. Halk güçleri açısından ise partinin gerçekleşen kurultaylarına bakmak yeterli olacaktır. Halkın gündeminden uzak bu toplantılarda, yaşanan sorunlara çözüm bulmaktan, bu sorunlar karşısında mücadeleyi yükseltmekten ziyade tek dert koltuk kavgası ve delege sayısı.
CHP'nin tasfiyesi adeta kurultaylar eliyle örgütleniyor.
Sınıf mücadelesinin yükselmeye başladığı ve seçim sonuçlarının yarattığı olumsuz havanın düzenin gerçekleri karşısında dağılma eğiliminde olduğu tam bu anda her alanda gelişen sistem ve iktidar karşıtı mücadelenin güçlendirilmesi için belki de bu tasfiye sürecine ihtiyaç vardır? CHP'den beslenen "umudun" CHP'sizliğe çabuk alışarak kendini halkın mücadelesi yanında konumlandırması birçok toplumsal sorunun çözümünü de kolaylaştıracaktır.

Akbelen'de Kılıçdaroğlu alanı terk ederken halk aracının önünü keserek kendisini zorla kesim alanına soktu.

POLİTİKA

Oğuzhan Kayserilioğlu

Emek ve Özgürlük İttifakı

İttifak olgusu ve onun hangi güçlerle nasıl yapılanacağı demokrasi mücadelesinin belirleyici momentlerinden birisidir.

Seçim sürecinde yaşananlar ve seçimlerin artık arkada kalmış olması İttifak açısından bir kazanım haline sokulabilir.
İlkin, seçim sürecinde İttifak'ta yaşananlar üzerinden açığa çıkan zaaflar "diplomasi" perdesiyle gölgelenmeden açıkça tartışılmalıdır. Zaaflar netçe ve aşılma iradesiyle tartışılırken, aynı zamanda tartışmalarda farklı kılıklarda ortaya çıkan tasfiyeci eğilimlerle de tartışılmalı, o süreçte İttifakın içeriğini güçlendirilip tasfiye eğiliminin güç kazanması engellenmelidir.
İkincisi, seçimlerin gölgesi kalktığına göre İttifak gerçek zeminine, halkın içine gömülmelidir. Nasıl mı?
İttifak neredeyse bütün toplumsal güçlerin kendi ihtiyaçları için farklı biçimlere bürünüp farklı dilleri kullanarak yaptıkları mücadelelerle kaynaşmalı, o mücadelelerin güncelliğin içinde sıkışıp yön kaybı yaşayarak verimsizleşmesini engellemek için, hem ortaklaşmaları hem de ortaklaşmalarının uygun zemini-hedefi olan halkçı demokratik bir cumhuriyet hedefini parlatmalı, onun maddi gücü olmalıdır. İttifak, herhangi bir yerden izin almadan fiilen kendisini bir toplumsal ve siyasi seçenek olarak inşa etmeye başlamalıdır.
Demokrasi mücadelesi başta işçi sınıfı olmak üzere bütün toplumsal güçler açısından ortaklaşılan bir alandır. Elbette her güç sürece kendi durduğu yerden kendi ihtiyaçlarını esas alarak yakınlaşacaktır. Mevcut sisteme karşı mücadelede ortaklaşılırken geleceğin nasıl bir yapıda inşa edileceği konusunda farklılıklar yaşanacak, mücadele süreci içinde hangi gücün belirleyici olacağı ya da hangi "melez" yapının şekilleneceği ortaya çıkacaktır.

Demokratik Cumhuriyet, mevcut gerici-despotik yapının tasfiyesinde ortaklaşanların ortak hedefidir, onun hangi yapıda oluşacağı mücadelenin akışı içinde belirlenecektir.
Sözün özü, ittifak olgusu ve onun hangi güçlerle nasıl yapılanacağı demokrasi mücadelesinin belirleyici momentlerinden birisidir.
İttifak şayet özellikle deprem sürecinde ortaklaşabilseydi ve bu ortaklaşma diğer mücadele alanlarına yayılabilseydi, açıktır ki burada yaşanan derinleşme, halklaşma ve olgunlaşma seçim sürecine de yansıyacak, çekim gücü artan İttifak özellikle Sol Parti ve Halkevleri'ne doğru bir biçimde genişlemenin yolunu bulacak, herhangi bir zaaf yaşanmadan seçimlere İttifak olarak girilecekti. İttifak moralli bir ortaklaşmayla seçim sürecinde yer alsaydı bu duruş CHP'yi ve bağlı olarak da Millet İttifakının duruşunu da etkileyecek, seçimleri hileyle kazanmayı önceden planlayan devlet fraksiyonlarını gerginliğe sokarak hesaplarını bozabilecek, hileler önlenebilecek, seçim sonuçlarının da farklı olmasının önünü açacaktı. O durumda ittifakın oyunun yüzde 13-15 arasına yerleşmesi normal olacaktı. Yapılan hatalar önemlidir, ama hızla aşılması için koşullar uygundur.

İttifakın siyasal ve toplumsal görevleri

Hedef, iktidarı ve muhalefetiyle mevcut resmi siyasal alanın dışında ve ona seçenek olacak bir halkçı-demokratik siyasal alanın fiilen inşası olmalıdır.

Süreç irili ufaklı birçok kanaldan akabilir ama bütünlüklü bir bakışla iki ana kanalın etrafında akışlar olduğunu görebiliriz; evet, siyasal ve toplumsal güçlerin mücadelelerinin kimi zaman ayrı bazen de farklı ağırlıklarla iç içe geçtiği bir akış yaşanıyor.
İttifakın siyasal kolunda kurucu siyasi güçlerin bir türlü süreklilik ve derinlik kazanamasa da bir biçimde var olan zemini vardır. Hızla genişletilmesi gerekiyor, özellikle Sol Parti ve Halkevleri'nin katılımı önemlidir, başta Kaldıraç olmak üzere başka sosyalist siyasal güçler de kazanılabilir. Öte yandan sancı içindeki CHP'de malum güçler tarafından önü tıkanarak inisiyatif kazanması engellenen "sol kanat" ve partili partisiz sol Kemalistlerin sürece katılımı önemsenmelidir.
Bu çok farklı güçlerin tek bir zeminde toplanması zor olacağından, İttifakın siyasal alanının dışa doğru seyrelen siyasi halkalar halindeki farklı siyasi zeminlerle kendisini zenginleştirmesi, etki gücünü, manevra yeteneğini ve bağlı olarak ülkedeki siyasal alana derinlemesine nüfuz etme kapasitesini sürekli arttırması gerekiyor.

Siyasal alanın inşası

Hedef, iktidarı ve muhalefetiyle mevcut resmi siyasal alanın dışında ve ona seçenek olacak bir halkçı-demokratik siyasal alanın fiilen inşası olmalıdır.
Toplumsal güçler ise, sermaye ve onunla tam bir uyum içindeki iktidar koalisyonunun sermaye birikiminin önünü açabilmek için halkın daha fazla yoksullaştırılması, kaldığı kadarıyla bütün sosyal haklarından mahrum bırakılması, küresel ve yerel sermayenin kölesi haline getirilmesini hedefleyen saldırısına karşı kendisini savunan farklı toplumsal güçlerin çaresizlikleri, öfkeleri, farklı biçimlerdeki irili ufaklı direnişleridir.
Toplumsal güçler, İttifakın siyasal alanının bir alt birimi olarak ya da sıradan bir eklemlenme olarak değil, kendileri olarak kendilerini ifade edecekleri ayrı bir alana sahip olarak İttifak içinde yer almalı, kendi kararlarını kendileri alabilmelidir. Bu alanda yetkinleşen Kürt halkı, kadınlar ve doğa savunucularının farklı örgütlenme ve direniş biçimleri kurucu rol oynayabilir.
İttifakın siyasal alanı daha çok egemenliğin siyasi alanına karşı tutum geliştirip, ona seçenek olabilecek bir halkçı-demokratik siyasal alanın inşasında yoğunlaşacak, iktidarın kendisini hedef alacak, kendi iktidarını meşru yollarla fiilen inşa edecektir.
Toplumsal alan ise, sistemle adeta dans eder gibi iç içe geçerek, itiş kakış yaşayarak, yumruklaşarak, mevzi savunarak ya da ek mevzi koparıp alarak yapacağı farklı var oluş ve mücadele biçimleriyle hegemonya mücadelesi verecek; kendi değerlerini, dilini, davranışını ve toplumla ilgili bütün var olma hallerindeki kendi seçeneğini inşa edecektir.
Bu, toplumsal egemenlerin hegemonyasını bozma, çatlatma hatta hegemonya alanında iktidar olmaya, deyim yerindeyse özel bir toplumsal devrimin peşinde koşturarak siyasal devrimden farklı ama hem onun gelişiminin önünü açacak hem de onun güçlenmesinden güç alacak özgün bir mücadele sürecinin yürütülmesi anlamına geliyor.

Faşizmin yükselişi ve halkın direnişi

Kürt halkı, kadınlar, gençler, Aleviler, doğa savunucuları, yoksul semtler büyük öfke taşıyor, kendisini ifade etmek, süreç içinde üstlerinde kurulan farklı baskı ve sömürü çarklarını parçalama eğilimini taşıyorlar.

Ülke, bir yönüyle faşizmin kurumsallaşmasının yarattığı olağanüstü krizlerle zorlanıyor. Faşizmin yükselişi sürecinde halk bilinçlice yoksullaştırılıyor, bölgesel hegemonya için askeri operasyonlar yapılıyor, kadınlar cehenneme sürükleniyor, doğa yıkımı artık vahşi bir saldırganlığa sıçrayarak yürütülüyor, ırkçı-dinbaz bir tutumun önünü açabilmek için başka her türlü yaşam biçimleri yasaklanıyor, Kürt halkı düşman olarak görülüp sürekli ateş altında tutuluyor, Alevi inancına yönelik asimilasyon ya da katliam baskısı soğukkanlıca sürdürülüyor, gençlik bilinçlice cahilleştirilip ırkçı-dinbaz bir sürüye çevrilmeye çalışılıyor…vd.
Bütün saldırıların sürebilmesi için yargı ve yasama hiçleştirilerek tümüyle yürütmenin "uşağı" düzeyine düşürüldü, yürütme de bilindiği üzere Erdoğan'ın şahsında tekleştirildi. Bütün denetim mekanizmaları yok edildi, hukukun verdiği güvenceler artık yok, yasama önüne getirileni "parmak kaldırıp onaylama" sefilliğinde. Erdoğan "tak" diye emrediyor, emrettiği "şak" diye oluyor!
Elbette O sanki tek başına zirvede her istediğini yapıyor gibi görünse de, bu türden çetevari süreçlerde çoğunlukla olduğu üzere, endişeyle sürekli arkasına bakmak, güvence aramak, gözü kendi yerinde olan devlet fraksiyonlarını kollamak, dengeleri ayarlamak zorunda. Erdoğan'ın hakimiyeti yüksek gerilim hattında konumlanıyor; O, herkesin kendisini ve geleceğini bir biçimde güvende hissettiği herkes tarafından bilinen bir hukuk sisteminin hâkim olduğu, iç asabiyeti ve toplumsal meşruiyeti güçlü ve bağlı olarak iç dinamizme sahip işleyen bir devlet mekanizmasına sahip olmadığı, taşra kurnazlığına dayanıp önündeki sorunları çete-devletle çözme kolaycılığına soktuğu için, her an yeni saldırı hamleleri, yeni hileler, yeni dengeler vd. yapmak zorunda!

Ulus krizi

Evet, devlet krizi devlet çeteleştirilip mafya ile iç içe geçirilerek "çözülmüş" görünüyor; ama bu "çözüm" kendisi olarak yeni bir kriz alanı değil midir? Ya da, üstelik ek olarak, böylesi hukuk dışı keyfi saldırganlık, devlet krizi kadar tehlikeli özgün bir "ulus krizini" tetiklemez mi? Ulusu bir arada tutan bağlar gözü kara bir saldırganlıkla dağıtılırsa "ulusun dağılması" gerçekliği oluşmaya başlamaz mı?
Sürekli saldırı altında olan ve hukuk alanında hiçbir güvence göremeyen farklı alanlara dağılmış toplumsal güçler, meşru savunma konumuna yerleşip kendi başlarının çaresine bakma, kendilerini koruma amacıyla ve kendilerini kendileri olarak var ederek, kendilerini ezip köleleştirerek hiçleştirmek isteyenlere karşı bir onurlu-özgür duruşu inşa etmeye yönelmezler mi?
Bu güçlerin ortaklaşarak güçlerini birleştirmesi, tıpkı şimdi iktidar alanının yaptığı gibi meşruiyetini kendisinden, üstelik çok daha meşru bir durum olan kendi halk gerçekliğinden alan fiili bir demokratik cumhuriyet iradesi haline sıçratamaz mı?
Ya da, başka bir olasılık olarak, "çete devletin" özgün zayıflıklarının bir sıkışma anında hızla öne çıkıvermesi ve hızla çözülme dinamiklerini tetiklemesi üzerinden nasıl yaşanacağı şimdiden görülemeyecek bir kaos ortamı yaşanmaz mı?
Evet, faşizm sonuçlarını önceden belirlediği seçimlerde yürüttüğü şiddet ve hile pratiğiyle kazandığı sahte "zafer" üzerinden, resmi muhalefetin de her zamanki gibi verdiği desteği de arkasına alarak karanlık yürüyüşüne hız verdi. Her gün yeni bir faşist hamlenin daha devreye sokulduğunu görüyoruz. Bu, netçe görmemiz gereken bir gerçektir: Faşizm güç kazandı, kazandığı gücü de hızla yeni kazanımlara çevirme yetkinliğinde, sürekli hamle yapıyor, kazandığını cebine atıp yenisine-yenilerine yöneliyor.
Ama, aynı gerçekliğin öteki yüzünde, iktidar alanının aynı zamanda kendi altını oyduğunu, dengelerini her an bozulabilecek bir gerginliğe yükselttiğini, toplumsal meşruiyetinin kazandığı alanları elinde tutmaya yetmediğini, işte bunlara rağmen adeta bir "öfori" içinde hareket ettiğini de görüyoruz.
Evet, zor hatta çok zor ve iniş çıkışlarla birçok uçurumlarla dolu bir süreç olacağı şimdiden belli, ama bütün bu olup bitenler aynı zamanda muazzam bir devrimci-demokrat toplumsal sürecin de tetikleyicisi değil midir? Böylesi zorlu bir süreç, durumdan çıkarı olan bütün siyasal ve toplumsal güçlerin bir araya gelmesini/getirilmesini emretmiyor mu?

Tasfiyeciler ve İttifak

İşte, İttifak böylesi bir tarihsel sürecin öncüsü olabilme potansiyelini taşırken şimdi yaşanan tartışmalarda, (tıpkı daha önce HDK'da olduğu gibi) sönümlendirilmeye çalışılıyor. Bu eğilim ve eğilimin öncü gücü tasfiyeciler, tıpkı Muaviye'nin askerlerinin Kur'an'ın yapraklarını mızraklarının ucuna takması gibi, İttifakın zaaflarını bayrak yaparak yükleniyorlar. Kürt halk hareketinin ana devrimci damarı İttifaka olumlu yaklaşırken, Kürt milliyetçiliği ve Türkiyeli liberal ve post-Marksistler ilginç bir işbirliği yaparak İttifakı değersizleştirmek ve süreç içinde tasfiye etmek arayışı içindeler.
Tasfiye bayrağının bir tarafında İttifakın zaafları varken, diğer tarafında İttifaka seçenek olarak HDK methiyesi yer alıyor. Faşizmin yürüyüşünün gücünü abartıyor, halkın gücünü küçümsüyorlar. Kendilerinin varlığının dahi halkın gücü sayesinde olduğunu, İttifakla halkın gücü açığa çıkartılamazsa yaşam olanağı bulamayacaklarını göremiyorlar.
İttifak, tasfiyeci eğilimleri geri püskürterek, şimdi yükselme eğiliminde olan işçi hareketinin içine bütün gücüyle girmelidir. Zaten bileşenleri direnişlerin içindedir, ama bu durum İttifakın ortak pratiği düzeyine sıçratılmalıdır. Kürt halkı, kadınlar, gençler, Aleviler, doğa savunucuları, yoksul semtler büyük öfke taşıyor, kendisini ifade etmek, süreç içinde üstlerinde kurulan farklı baskı ve sömürü çarklarını parçalama eğilimini taşıyorlar. Hepsinin kendi ihtiyaçlarının demokratik bir anayasayla güvence altına aldığı demokratik bir cumhuriyet ortaklaşılabilecek bir hedef olarak sivriliyor.
CHP'nin kendi açmazları içinde çırpınarak çekim gücünü kaybetme eğiliminde olması, İttifakın önüne tarihsel sonuçlar yaratma imkanını koyuyor. İttifak sönümlenmek bir yana, kısa dönemde yaşadığı zaaflardan gerekli dersi çıkarıp, toplumsal ve siyasal yaşamın bütün alanlarına bir iktidar seçeneği olma iradesiyle yüklenmelidir.

POLİTİKA

Dört ülkeye yayılan Kürt sorunu, bölge ülkeleri tarafından çözümsüzlüğe doğru itiliyor.

Kerkük'te neler oluyor?

Kerkük'ü Kürdistan'ın Kudüs'ü olarak gören Kürtlerse yakaladıkları bu konumlanma fırsatını değerlendirmek için savaşıyorlar.

Kenan Dağaşan

25 Ağustos'ta Irak Başbakanı Sudani'nin Kerkük'teki Ortak Operasyonlar Karargâhı olarak bilinen binayı Kürdistan Demokrat Partisi'ne (KDP) iade etme kararını açıkladıktan sonra Kerkük'teki Arap ve Türkmenlerin sokak eylemleri başladı. Kerkük-Erbil yolu trafiğe kapatıldı. Eylemlere Sünni Arap aşiretleri, çeşitli Türkmen grupları, daha çok İran yanlısı olarak bilinen Şii Asayib Ehlilhak Hareketi taraftarları da katıldı.

2014-2017 yılları arasında KDP'ye ait olan karargâhın tekrar KDP'ye devredilme kararı, önceleri Irak'ın önemli ticaret merkezi ve zengin petrol kaynağı olarak; şimdilerde ise etnik çatışmalar ve yoksullaşma ile anılan kentte çatışmaları tetikledi. Türkmen ve Arapların yoğunlaşan eylemleri sonrasında Kürtlerin de karşı eylemlere geçmeleriyle birlikte kentte sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Yaşanan çatışmalarda Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları Rahimava bölgesinde 4 Kürt yaşamını yitirdi.

Akabinde olayların tırmanmasıyla birlikte ordu alarma geçirildi. Ordu güçleri de Kerkük'e konuşlandı. Kerkük valisi yaptığı açıklamada binanın devrinin ertelendiğini açıkladı.

Binanın önemi (!)

Aslında bina, IŞİD'in 2014'teki ilerlemesi sırasında Irak ordusu bölgeden çekilirken peşmergenin eline geçmişti. Takip eden üç yıl boyunca bina Kerkük KDP karargâhı olarak kullanıldı. Hatırlanacağı gibi 2017'de yeni Irak anayasasının gereğince Kerkük'ün statüsünün belirlenmesi için bir referandum düzenlenmişti. O referandum döneminde Kürt tarafıyla Arap tarafı arasında gerilim yükselmiş, karşılıklı suçlamalar birbirini izlemişti. Irak Kürdistan Bölgesel yönetimi ve Bağdat yönetimi arasında Kerkük'ün hangi yönetime bağlı olacağına dair oluşan anlaşmazlık referandum krizini doğurmuştu. Kerkük'te yapılan referandumu tanımayan Bağdat yönetimi Irak ordusunu ve Haşdi Şabi milislerini Kerkük'ün çeşitli noktalarına konumlandırmıştı. Ekim 2017'de kente girerek Irak ordusu ve Haşdi Şabi kentte kontrolü ele almış, KDP binasını boşaltarak burayı Kerkük Operasyonlar Karargahı'na dönüştürmüştü.

Bir binanın devrinin bu kadar büyük eylemler getirmesinin elbette ki binanın kendisiyle az bir ilgisi var. Asıl konu aslında kentte giderek yükselen gerilim. Kerkük şehri üç parçadan oluşan Irak devletinin en ihtilaflı yerlerinin başında geliyor. Kerkük kentinin sahip olduğu zengin petrol yatakları dolayısıyla, istikrarsız Orta Doğu tarihinde her daim üzerinde hak iddia edilen önemli bir kentti. Dört ülkeye yayılan Kürt sorunuyla birleşen bu açmazlar kenti sürekli patlamaya hazır tutuyor.

Şimdilik bir komite kuruldu ve koalisyon hükümetinin temsilcileri komisyonda yer alacak. KDP ve KYB de bu komisyon içerisinde yer alacak. Bir çözüm önerisi getirilmeye çalışılacak.

Bundan sonra ne olacak?

Sudani ve KDP belli ki bir anlaşmaya varmışlar. 18 Aralık 2023'te gerçekleşecek il meclisi seçimlerinde 2017'deki durum sonrası KDP'nin kente dönmesi konusunda bir uzlaşmaya varıldığı anlaşılıyor. Binanın devrinin bu anlaşma çerçevesinde sağlanacağı hesaplanıyordu. Sonuçta KDP olmadan Bağdat'ta bir hükümet kurmanın ve bu hükümeti ayakta tutmanın mümkün olmadığı biliniyor. Binayla ilgili tavizin arkasında yatan gerçeklik bu.

18 Aralık seçimlerine yaklaşırken KDP'nin Kerkük'e konumlanması ve bir Kürt valinin seçilmesini sağlama ihtimali Arap ve Türkmenleri harekete geçirdi. Elbette bu güçlerin arkasında İran ve Türkiye'nin olduğunu belirtmekte fayda var. Türkiye ve İran Kerkük'te bir Kürt vali istemiyorlar. Dolayısıyla olaylara dolaylı olarak müdahale ediyorlar.

Kerkük'ü Kürdistan'ın Kudüs'ü olarak gören Kürtlerse yakaladıkları bu konumlanma fırsatını değerlendirmek için savaşıyorlar.

Kürt bölgelerine askeri operasyonda yeni bir durum mu var?

Böylesi bir diplomatik atağın, AKP-MHP iktidarının kuzeyde ve güneyde Kürtlerin direnişini askeri olarak bitirme planının başarısızlığını ve sınırlarına ulaştığının göstergesi olduğunu saptamak mümkün.

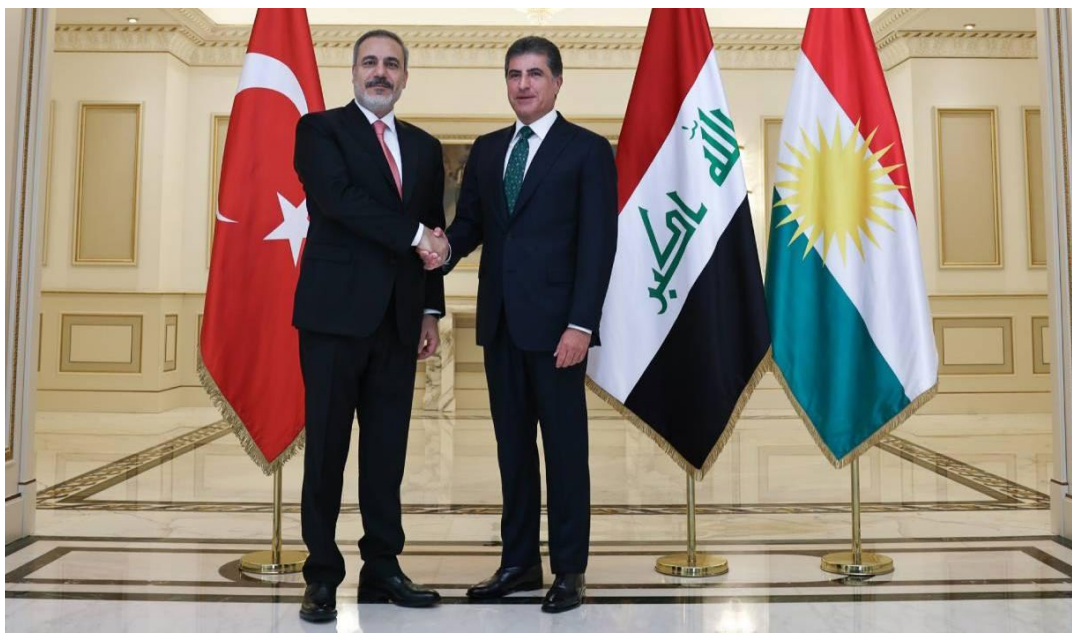

Haydar Arıkuşu

Hegemonya krizinin hareketli dengelerinden kolayca sıyrılan şey; sınır ötesi askeri operasyonlar. Sermayenin vatanı, vicdanı yoktur; ama halkın yoksul ve öfkeli duygularında milliyetçilik kaydırağında oynamayı çok iyi bilirler. Ekonomik krizi askeri operasyonlara "tahvil" edip, savaşlarla faşizmi "tahsil" etmede de üstlerine yoktur.

Ağustos ayıyla birlikte Kürt bölgelerinden yoğun askeri sevkiyat ve çatışma haberleri geliyor; hem içerde (Şırnak, Hakkâri, Urfa), hem de sınır dışındaki Zap bölgesinde. 5 Ağustos 2023'te, 6 askerin ölümü haberiyle Türkiye gündeminde dikkatler bir kez daha askeri operasyonlara yöneldi.

Peki sahadaki bu hareketlilik neyin nesi? Yeni bir durumu mu işaret ediyor?

Yaşanan durumu hareket halindeki dünya, Orta Doğu, siyasi/askeri dengelerin sürekliliği ve anlık kopuşları içindeki "yeni durum" olarak değerlendirebiliriz.

Seçimler, Ukrayna Savaşı, Astana, Vilnius ve sonrası

Ukrayna Savaşı'yla birlikte Rusya'nın işgal ettiği bölgelere yoğunlaşması ve kısmi irtifa kaybetmesi sonucu, bu durumu Orta Doğu'da fırsata çeviren Türkiye, savaşın başlamasından iki ay sonra 18 Nisan 2022'den önceki altı yılı takiben süregelen "Pençe" operasyonlarına yeni bir ek niteliğinde "Pençe-Kilit" adıyla bir hamle daha yaptı. Kuzey Irak'ın Türkiye sınırına komşu Avaşin, Zap, Metina-Basyan bölgesine yüksek teknolojik yoğunluklu ve KDP'nin iş birliğinde büyük çaplı bir operasyon başlattı. Amacını; KÖH'ü zayıflatıp Kürtleri iradesizleştirmek, enerjinin kalbi olan bir bölgeyi denetimine almak olarak saptayabiliriz. Bunun aynı zamanda seçimden önce AKP-MHP iktidarının konsolidasyon girişimi olduğunu da belirtebiliriz.

Aslında atılan politik adımlar "süreklilik" içinde olan durumu ifade ediyordu; Gezi isyanı, 7 Mayıs 2015'te AKP'nin seçim yenilgisi, 1 Kasım 2015 seçim darbesi, Kürt halkının iradesini tamamen kırma/çökertme politikaları… Bunlar Erdoğan tarafından Kürtlerin yaşam alanları olan özerk bölgelere karşı 2016'da "Yeni bir Kandil oluşturulmasına asla izin vermeyeceğiz" söyleminde dillendirilen konseptin devamıdır.

Yeni durum nedir?

"Yeni durum"u ise onu hazırlayan birkaç olayı hatırlatarak açıklayabiliriz:

Birincisi 20-21 Haziran 2023 tarihlerinde gerçekleşen Astana Zirvesi'nde alınan kararlar Türkiye'yi cesaretlendirmiştir. Zira zirvede Kürtlere "özerk bölgeler" demokratik anayasa anlayışı yerini "gayri resmi özerk" nitelemesine ve "iradenizi dayatmazsanız Türkiye'de kendiliğinden çekilir" noktasında ise Kürtleri "kusurlu/suçlu" bulma durumuna getiren politikalara bırakmıştır.

İkincisi NATO'nun Vilnius Zirvesi'nde Türkiye'nin özellikle ekonomik kriz nedeniyle zorunlu olarak uyumlu tutumu (İsveç'in üyeliği, Ukrayna'nın olası üyeliğine dair açıklamalarla yavaşça Rusya'ya bir karşı dokunuş) Suriye politikasında bir değişiklik eğilimini de beraberinde getirmiştir.

Üçüncüsü, 14-28 Mayıs seçim zaferinin, AKP-MHP iktidarına İslamcı-faşist kurumsallaşmayı sağladığı güç ve cesaret.

Dördüncüsü; bütün bu cesaretlerin yanında varoluşunu etkileyen "korku" duygusunu da unutmamak gerekir. O da şu korku ki, Astana'dan iki gün sonra Kürtler, Araplar ve Ezidilerin oluşturduğu Suriye Ulusal Koordinasyon Kurulu'nun; "Suriye'yi işgal eden emperyalist güçlerin/çetelerin esas amaçlarının Rimelan, Deyrizor, Haseke'deki petrol ve doğalgaz olduğunu" açıkça vurgulamaları ve kendi öz güçlerine dayalı irade beyanları; Kürtlerin ABD, Rusya tarafından "alternatifsiz" bırakılma çabalarına karşı önemli bir hamle olarak görülmelidir. Bu korkuyu Türkiye'nin Suriye-Irak politikalarını "negatif" yönden hareket ettiren etken olarak değerlendirebiliriz.

Tam da bu noktada, Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın 22-24 Ağustos 2023 tarihlerinde Bağdat ve Erbil'i kapsayan Irak Hükümeti ve Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne ziyaretinde hem Irak Hükümeti mevkidaşı Fuad Hüseyin, hem de Kürt Bölgesel Yönetimi (KBY) başkanı Neçirvan Barzani'yle ayrı ayrı görüşmesi özellikle dikkate değer ipuçları veriyor.

Böylesi bir diplomatik atağın, Kürt Hareketi'ni yalnızlaştırmak ve siyasal iradesini işlevsizleştirmek için yeni bir siyasal dinamik oluşturma niteliğini taşısa da; özellikle son sekiz yıldır yürütülen, 24 Temmuz 2015'ten 24 Temmuz 2023'e (ki Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yılına simgesel bir tarih seçimini akla getirebilecek bir aralıkta), AKP-MHP iktidarının kuzeyde ve güneyde Kürtlerin direnişini askeri olarak bitirme planının başarısızlığını ve sınırlarına ulaştığının da göstergesi olduğunu saptamak mümkün.

Gökte yıldızlar

Derler ki; gökteki yıldızlar 1047 yılda bir aynı hizaya gelirmiş. Ukrayna-Rusya savaşı dünya güç dengelerinde ülkelerin durumunu yeniden karıyor. Seçim zaferini de arkasına alan Erdoğan, emperyalist ülkelerin (büyük yıldızların) çoklu hegemonyasının; hareketli, iç içe geçmiş ve karmaşık dengelerinin Ukrayna savaşı gerçekliğinde Türkiye'ye bölgesel dengelerde yeni denklem oluşturma olanakları için "aynı hizaya" geldiğini düşünüyor olmalı ki; yayılmacı savaş politikasının arkasına düşüyor.

Bir yandan da Kürt bölgelerinde derin diplomasiyle "anti-Kürt Sözleşmesi" arayışını sürdürüyor. Bu bir maceracılık değil; aslolan tamamen sermayenin azami kâr güdüsü dinamiği. Ne yapıyorlarsa kendi İslamcı-faşist iktidarlarının "müesses nizamı" gereğince yapıyorlar.

"Yeni Türkiye", "Yeni-Osmanlıcılık", "Türklerin Yüzyılı" böylesi ruh ve bilinçle yapılandırılıyor.

POLİTİKA

"Sıkılaştırılmış para politikası halkın sorunlarını derinleştirecek"

Öğretim görevlisi ve yazar Prof. Dr. Mustafa Durmuş ile iktidarın ekonomi politikalarını ve bu politikaların halk üzerindeki etkilerini konuştuk.

İktidarın seçim sonrasındaki ekonomi politikaları yönetimiyle ilgili kimi yorumlarda "Neoliberal ortodoksiye bir dönüş" gerçekleşmekte olduğu iddia edildi. Seçim sonrasında bu bağlamda Merkez Bankası'nın politika faizlerinin yükseltilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Gerçekten bir politika değişikliği mi söz konusu?

Öncelikle neoliberal ortodoksiye geri dönüş kısmı doğru. Ama bunların yeni politikalar olduğunu söylemek mümkün değil. Çünkü bunlar daha önce de denenmiş politikalar. Yani sıkılaştırma ve sıkı para politikaları tekrar deneniyor. Faiz oranları tekrar yükseltiliyor. Şöyle bir geriye doğru hatırlarsak aslında Şahap Kavcıoğlu dönemine (2021 Eylül) kadar politika faizi oranı yüzde 19 idi. Kavcıoğlu ile beraber Eylül ayından itibaren faiz oranları kademeli olarak düşürülmeye başlandı. İçinde bulunduğumuz yılın Haziran ayına kadar bu oran yüzde 8,5'e kadar düşürüldü. Bu süre zarfında Cumhurbaşkanlığı ve Milletvekilliği seçimleri yapıldı. Bunlar önemli politik gelişmelerdi. Bu yılın başlarında bir de büyük deprem yaşandı. Ayrıca ekonomik kriz de söz konusuydu. Bütün bunlara uygun bir biçimde egemenlerin, yönetenlerin kendileri açısından en uygun politika neyse onu hayata geçirmeye çalıştılar. O da şuydu: Ekonomik büyümenin mümkün olduğunca en yüksek hızda sürdürülmesi, büyümeden taviz verilmemesiydi. Ve tabii ki bunun bir bedeli vardı: Enflasyonun çok yüksek seviyelere çıkmasına izin vermek. Bunu sağlayabilecek temel araç da gevşetilmiş para politikalarıydı. Yani faiz oranlarının düşürülmesiydi. Faiz oranlarının yüzde 8,5'e kadar düşürülmesinin nedeni asıl olarak buydu.

Bu faizlerle seçim sonrasına kadar ancak gelinebildi. Çünkü cari açık patladı ve yıllık 60 milyar dolara kadar çıktı. Bütçe açığı ciddi biçimde arttı. Öyle ki bu yılın sonunda 1,5 trilyon liralık bir bütçe açığı ile karşı karşıya kalabiliriz. Ve enflasyon gerçekte yüzde 100'lerin üzerine fırladı. Resmi olarak açıklanan rakamlarda dâhi yüzde 85'lere kadar geldiğini gördük. Döviz kurları ise deyim yerindeyse fırladı. Bütün bunlar sürdürülebilir değildi. Enflasyonun başka bir boyutu daha vardı. Bu da finansal sermaye ya da finans kapital dediğimiz kesimin servetlerinin borsalarda, Hazine kâğıtlarında ve mevduatta tutanların enflasyon karşısında paralarının erimesiydi. Bundan dolayı da bu kesimler enflasyondan rahatsızlar. Enflasyonun aşağıya düşürülmesini talep ediyorlar. Kısacası çok yüksek enflasyon ve bunun beraberinde getirdiği yoksullaşma halkta ciddi bir tepkiye neden olduğu gibi, finans sermayesine de rahatsızlık veriyor. Bu durum da düşük faiz politikalarının sürdürülmesini zorlaştırıyor ve bir politika değişikliğini zorunlu kılıyor. Bunun sonucunda daha önce kapı dışarı edilen bir bakan tekrar ikna edilerek tekrar Hazine ve Maliye Bakanı yapıldı. Onun ve küresel finans kapitalin tavsiyeleriyle bir başka isim de Merkez Bankası'nın başına getirildi.

Bütün bu olanlarda gerçekten yeni bir şey yok. Bunlar aslında daha önce olanların bir tekrarı gibi. Dolayısıyla da egemen sınıfların ve bunun sürücülüğünü yaptırdığı devleti yönetenlerin ellerindeki iki politikadan birinden diğerine geçiliyor. Egemen sınıflar ve iktidar açısından bu yılın Haziran ayına kadar düşük faizlerle yürütülen gevşek para politikası gerekliydi, Hazirandan itibaren de sıkılaştırılmış para politikalarına geri dönüş oldu. Şimdi de bunu ortodoksiye dönüş olarak adlandırıyorlar. Öyle ki muhalefet partileri içinde buna çok ciddi prim verenler bile var. Ana akım televizyon kanallarında -ki bunların bir kısmı muhalefete ait- bu politikalar ciddi ciddi alkışlanıyor. Hatta bir dönemler muhalefetin içerisinde gözüken birtakım iktisatçıların dahi Şimşek-Erkan ekibinin kredibilitesinin yüksek olduğu, politikalarının rasyonel olduğu, normale geri dönüşün sağlanmaya çalışıldığı, olması gerekenin zaten bu olduğu, geçmişteki politikaların yanlış olduğu şeklinde değerlendirmeleri oldu. Şimdi öncelikle şunların altını çizelim:

(1) Kapitalist sistemde gevşek para politikalarını ve sıkı para politikalarını ya da düşük faiz politikalarını ve yüksek faiz politikalarını birbirinin alternatifiymiş gibi ele almak yanlıştır.

(2) Aynı şekilde birini -terk ettikleri politikayı yani- gerici, emek karşıtı ve irrasyonel, diğerini ise ilerici, emekten ve toplumdan yana ve rasyonel olarak değerlendirmek de o denli yanlıştır. Maalesef bu iki yanlış toplumun önemli bir kesiminde kabul görüyor. Oysa bu iki politika birbirinin alternatifi değil, birbirlerinin tamamlayıcısıdır. Tarihte bütün kapitalist ülkelerde bu böyle olmuştur. Nitekim teoriye baktığımızda şunu görürüz. Kapitalist toplum sınıflara bölünmüş bir toplum. Kabaca tanımladığımız şekliyle işçi sınıfı ve burjuvazi. Bir sınıflı toplumdaki ideolojiler ise sınıflar üstü olamaz. Geçerli ideoloji egemen sınıfın ideolojisidir, ona hizmet eder. Bundan dolayı iktisat bilimini bağımsız, tarafsız, bilimsel, kısa sürede doğrulara ulaşan ve bu doğrular çerçevesinde çözümler sunan bir bilim olarak görmek yanlıştır.

Bugün ülkedeki sosyal demokratlar ve reformistler de dâhil pek çok kesim bu yanılsamaya düşmüş durumda. Bizim ilk yapmamız gereken şey bu yanlışlığı düzeltmektir. Yani bu iki politika birbirlerinin alternatifi değil, tamamlayıcısıdır demektir. İkinci olarak bu politikalar iktidar blokunun pragmatizmini yansıtıyor. Bunun da farkında olmak gerekir. Yani ekonomiyi büyütmek, canlandırmak ve aynı zamanda inşaat sektörünü canlı tutabilmek için düşük faiz politikaları nasıl uygulandıysa, aynı pragmatizmle ekonomiyi soğutarak enflasyonu düşürmek ve bütçe açığını azaltmak için, bütçenin üzerindeki yükü hafifletebilmek için Kur Korumalı Mevduat uygulamasından geri dönüşleri telafi edebilmek için faizi yükseltme adımlarını atmaya başladılar.

Faiz artırma politikalarının yılsonuna kadar süreceğini düşünüyorum. Buna neden olan dışsal gelişmeler de söz konusu. Öyle ki geçtiğimiz hafta küresel merkez bankalarının temsilcilerinin buluştuğu ve küresel finans kapital adına faiz oranları da dâhil olmak üzere bir dizi kararlar aldıkları ve yol haritası oluşturdukları Jackson Hole Toplantılarında FED başkanı Jeremy Powell oldukça şahince bir konuşma yaptı. Dedi ki "ABD'deki çekirdek enflasyon oranı yüzde 4,3. Dolayısıyla istediğimize tam olarak ulaşamadık. Bu yüzden önümüzdeki süreçte de faiz oranlarını arttırmayı sürdüreceğiz."

FED bütün merkez bankalarının ve finans kapitalin kutup yıldızı gibidir. Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası da bundan azade değildir. O da tıpkı İngiltere Merkez Bankası ya da Japonya merkez Bankası gibi FED'i izler. Avrupa Merkez Bankası da onu izler. Bu, emperyalizm olgusuyla ilgili bir durumdur. Bu izlemeyi Türkiye ekonomisi sadece Eylül 2021 ile Haziran 2023 arasında bıraktı. Çünkü Türkiye ekonomisini başka sorunları vardı. Herkes faiz oranlarını arttırırken onlar düşürme derdine girdiler ama bunun bildiğimiz çok ağır bir bedeli oldu: yüzde 100'ü aşan bir tüketici fiyat enflasyonu.

Şimdi o kırılan halka Şimşek ve Erkan ekibiyle tamir edilmiş gibi görünüyor. Yani pusulası FED olan bir Merkez Bankası'ndan ve yönetiminden bahsediyoruz. Onlar ne yapacaksa bizimkiler de bundan böyle bunu yapacaktır. Ben yıl sonuna kadar faiz oranlarının yüzde 30'a kadar yükseltilebileceğini öngörüyorum.

"Şimdi o kırılan halka Şimşek ve Erkan ekibiyle tamir edilmiş gibi görünüyor. Yani pusulası FED olan bir Merkez Bankası'ndan ve yönetiminden bahsediyoruz. Onlar ne yapacaksa bizimkiler de bundan böyle bunu yapacaktır."

"Hem enflasyon hem de durgunluk stagflasyon demektir. Ekonominin durgunlaşması demek ekonomik büyümenin yavaşlaması bu da işsizliğin daha da artması demektir."

Faiz oranlarının yeniden arttırılma politikası, işçi sınıfı ve yoksullar için ne anlama geliyor? Önümüzdeki dönemde halk bundan nasıl etkilenecektir?

Şöyle bir şey söyleniyor: Yüksek enflasyon, düşük faiz politikası, gevşek para politikası çok kötüydü, bu yüzden de faizlerin yükseltilmesiyle enflasyon düşecek, kurlar gerileyecek ve halkımız da rahatlayacak. Böyle bir algı yaratılıyor. Bu da doğru değil. 750 baz puanlık şok artıştan sonra -ki kimse bunu beklemiyordu, herkes 250 baz puanlık bir artış bekliyordu- dövizde küçük bir düşüş oldu. Bunun nedeni de faiz yükseltilmesinden ziyade piyasaya Merkez Bankası'nca 5 milyar dolardan fazla döviz satılmasıydı. Yani yine rezervlere yüklendiler. Ama bilindiği gibi iki gün içinde döviz kuru tekrar toparladı ve neredeyse eski seviyesine geldi. Enflasyonun aşağı çekilmesi ise söz konusu olmayacak. Zaten Merkez Bankası da son faiz kararı metninde yıl sonunda yüzde 62'lik üst limite yakın bir enflasyon gerçekleşmesinden söz ediyor. Kaldı ki ülkede enflasyonun sadece talep yönlü değil maliyet yönlü dinamikleri de söz konusu. Yani enflasyonun bu atılan faiz adımları ve diğer parasal ve miktarsal sıkılaştırma önlemleriyle düşürülemeyeceği belli oldu. Birincisi bu.

İkincisi, ekstradan neler olacak? Ekstradan ekonomi durgunluğa, hatta iki dönem üst üste küçülme demek olan resesyona girebilir. Hem enflasyon hem de durgunluk stagflasyon demektir. Ekonominin durgunlaşması demek ekonomik büyümenin yavaşlaması bu da işsizliğin daha da artması demektir. Bu aynı zamanda yoksulluğun da artması, çok borçlu şirketlerin iflas etmesi demektir. En az bunlar kadar önemli olarak, borç stoklarının artması demektir. Türkiye'de bireysel kredi borcu olan milyonlarca insan var. Faiz artışlarıyla başta kredi kartı borçluları olmak üzere bireysel tüketici kredileri almış olanlar çok zor anlar yaşayacaklar. Onların borç stokları artacak. Hazine'nin de borç stoku artacak. Özel sektörde özellikle döviz cinsinden borçlu olanlar borçlarını çevirmekte çok zorlanacaklar. Bütün bunlar yeni iflaslara neden olacak.

İnsanların konut sahibi olmaları artık bir hayal zira ipotekli konut kredilerinin faizleri de yükseliyor. Yani barınma sorunu iyice artacak. Biliyorsunuz otomobil kredileri zaten çok yüksek. Daha da yükselmeye başlayacak. Yani A'dan Z'ye her şeyin maliyeti ciddi bir şekilde artmaya başlayacak. Artık çocuklarımızın geleceğiyle ilgili daha fazla endişelenebileceğimiz bir döneme giriyoruz.

Kısaca, "aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık" dediğimiz bir pozisyona soktu bizi egemen sınıfları ve iktidar bloku. Şu ana kadar yüksek enflasyonla ve yüksek döviz kuruyla bizi yoksullaştırdılar, perişan ettiler. Şimdi de tersi gibi gözüken yüksek faiz politikalarıyla daha kötüsünün önünü açmış durumdalar. Herhangi bir şekilde bununla ilgili bir özür dilemeleri de söz konusu değil. Geçmişe ilişkin olarak nasıl özür dilemedilerse, önümüzdeki süreçte gerçekleşecek olanlara ilişkin de özür dilemeyecekler. Ekonominin gerekleri, ülkenin gerekleri vb. gibi birçok gerekçe sunarak kendilerini savunacaklar.

Ama tabii ki bunları savunurken asıl mesele şu: Biz sosyalistlerin sesi yeterince çıkmadığı için, bunları yeterince teşhir edemediğimiz için, bunun ne anlama geldiğini anlatamadığımız için bunlar meşruiyet kazanıyorlar ve olanlar çok çabuk unutuluyor. Bu bağlamda da emek örgütlerine, demokrasi ve barış güçlerine ve asıl olarak da sosyalistlere düşen çok önemli bir görev var.

Nedir bu görev?

Bu gelişmeleri emekten ve soldan yana analiz etmek ve sınıf mücadelesinin keskinleşeceğini öngörerek buna uygun radikal çözümlerle halkın karşısına çıkmak. Halklarımıza şunu anlatmalıyız: Ortodoksiye dönüş alkışlanacak bir şey değil. Yakın gelecekte mevcudun daha beteri ile karşı karşıya kalacağız. Emekçi sınıfların önüne çok ağır bir fatura konmuştur. Bunun karşısında bizim enflasyonla ve durgunlukla mücadelede farklı çözümlerimizin olması lazım. Gevşetilmiş para politikasından sıkılaştırılmış para politikasına daha sonra tekrar gevşetilmiş para politikasına dönüş gibi gidiş gelişlerle kaybedecek vaktimiz yok. Bunlar bizim araçlarımız, bizim politikalarımız değil. Bizim farklı politikalar ve farklı araçlar önermemiz lazım. Bunun için de öncelikli olarak iktisat biliminin esast a bir burjuva ideolojisi olduğunu ve burjuvaziye hizmet ettiğini, kesin doğrularının olmadığını, ona bakarak doğru çözümlerin elde edilmesinin tek başına yetmeyeceğini görmemiz lazım. İktisat bilimini tabii ki kullanmamız gerekiyor ama biz bunu emekçi sınıfların lehine kullanmak durumundayız. Onlar için çözümlemeler üretmek zorundayız. Yani kapitalizmi karşınıza almadan, onu cesaretle sorgulamadan, ona meydan okumadan, bu yönde emeği koruyan, emeği önceleyen, doğayı ve tüm ezilen kimlikleri önceleyen bir paradigma önerisinde bulunmadan, ciddi radikal bir değişiklik önerisinde bulunmadan bu sorunların altından kalkma şansımız söz konusu olamaz.

Daha da önemlisi sosyalistler artık böyle bir ideolojik meydan okuma cesaretinde bulunmalı ve HDP, CHP ve işçi sendikaları gibi emek örgütlerinde bunun mücadelesini vermelidirler. Karşı ideolojik hegemonyayı tesis etmelidirler. Aksi halde tüm politik süreçlerin dışında kalmaya devam ederiz. Geçmişte yüksek enflasyondan sızlanıyorduk bugün ve gelecekle, enflasyonun yanı sıra ekonomik durgunlukla, işsizlikle, yüksek borç ve vergi yükü ile karşı karşıya geleceğiz. Halkımız buna buna mahkûm değil. Tarihsel olarak bunu ortadan kaldıracak, buna karşı çözümler üretecek bir ideolojik ve politik irademiz hâlâ var. Halka bu yönde güven vermeli ve halktan yana ekonomik ve politik çözümleri halkla buluşturmanın yollarını bulmalıyız.

EMEK

Ağırlaşan yaşam şartları işçi sınıfının tayin edici rolünü artırıyor.

Direniş dalgası yayılıyor

Uygulanan ekonomik politiğin stratejisinin değişmediği açık. Daha ucuz iş gücü, daha çok yoksulluk, daha çok açlık, daha fazla iş cinayeti olarak devam ediyor, dolayısıyla emekçiler adına değişen bir şey yok.

Serkan Nar

Türkiye işçi sınıfının tamamının doğrudan ya da dolaylı olarak bu denli yoksullaştığı başka bir dönem olmadı. Kapitalistlerin zenginlik hırsı ve daha fazla kazanma isteği Marx'ın yıllar önce söylediğini bir kez daha hatırlatıyor. Marx, "Yoksulluğu azaltmadan zenginliği arttıran ve suç işleme bakımından, sayılardan daha hızlı artış gösteren bir toplumsal sistemin özünde çürümüş bir şeylerin olması gerekir" diyordu.

Çürümüş düzenin faturası

Tam da Marx'ın dediği gibi sermaye ve servet sahiplerinin hükümetleri olan AKP hükümetleri; birikim süreçlerinin işsizlik, yoksulluk, ekolojik bozulma gibi sonuçlarından ve bunların toplumsal ve çevresel maliyetlerini hiçbir zaman üslenmediler. Üstelik burada oluşan tüm maliyetleri hiç tereddüte mahal vermeden emekçilerin sırtına yükledi.

Bu çürümüş düzenin çarklarının dönmeye devam etmesi için meclisin kapanmasına yakın zamanda gündeme gelen ve deprem gerekçe gösterilerek alelacele yasalaşan ek bütçe ile beraber bir kez daha maliyetler emekçilerin sırtına bindirildi. Yasalaşan ek bütçe içerisinde vergi düzenlemeleri, kemer sıkmayı bir boğaz sıkmaya çevirirken ülke genelinde, özellikle temel gıdada fiyatların kontrol dışına çıkması, kentlerin tamamına yayılan fahiş kira sorunları, ulaşım zamları gündelik yaşamı buhrana çeviriyor.

Emekçiler adına değişen bir şey yok

Seçimlerden hemen sonra, Mehmet Şimşek'in Hazine ve Maliye Bakanı olarak atanmasıyla ekonomiye dair oluşan iyimserlik ve ortodoksluğa dönüş tartışmaları bir kenara, Türkiye kapitalizminin son birkaç yıldır sürdürücüsü olduğu rekabete dayalı ihracat yönelimli birikim modeli ve uluslararası tedarik zincirine eklemlenme iştahı takip etmeye değer.

İhracata dayalı üretim yapan orta ve alt kademelerde yer alan taşeron ve tedarikçi şirketlerin yani KOBİ'ler ve OSB'lerdeki kuruluşlarla beraber büyük sermaye sahiplerinin çok ciddi kâr oranlarını açıkladıklarını biliyoruz. Uygulanan ekonomik politiğin stratejisinin değişmediği açık. Sermaye birikiminin temel dayanağı, emek piyasasının baskılanması ve maliyetlerin düşürülmesi idi. Yani daha ucuz iş gücü, daha çok yoksulluk, daha çok açlık, daha fazla iş cinayeti olarak devam ediyor, dolayısıyla emekçiler adına değişen bir şey yok.

Şireci tekstil çıkış yolunu gösteriyor

Temel gıda ihtiyaçlarını karşılayamayan, kirasını, faturasını, borçlarını ödeyemeyen milyonlarca insan yoksullukla, hatta açlık riskiyle karşı karşıya. Ücretli emekçilerin üçte ikisi asgari ücret ve civarı ücretle yaşam mücadelesi veriyor. Tam da bu noktada giderek ağırlaşan yaşam karşısında emek ve sermaye çatışmasına içkin olarak işçi sınıfının tayin edici rolü boy göstermeye başlıyor.

Ülke çapında farklı işkollarından onlarca fabrika ve işyeri ek zam ve sendikalaşma talepleriyle direniş dalgasını harlıyor. Antep Başpınar OSB'de Şireci Tekstil ile başlayan direniş dalgası Erkaplan ve Artemis Halı'ya sıçradı. Bu direniş dalgası Antep'in diğer tekstil fabrikalarıyla beraber ülkenin farklı bölgelerine yayılıyor.

Zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yapan bu çürümüş düzene karşı Şireci Tekstil işçilerinin açtığı yol bu çürümüş düzenden çıkış yoludur.

Motorlu Kurye İşçiler Dernekleri (MİD):

Motokuryelerin örgütlü mücadelesini bir adım daha ileri taşıyoruz!

Turizm Eğlence Hizmet İşçileri Sendikası (TEHİS) olarak, son bir aydır Motorlu Kurye İşçileri Dernekleri (MİD) çalışmasını, İstanbul genelinde örmeye başladık. Hedefimiz ise derneklerimizi ülke geneline yayılmış bir çalışmaya evriltmektir.

MİD, motokuryelerin belirlediği ilke ve talepler üzerinden onların öz örgütü ve mücadele aracı olarak kendi varlığını gerçekleştirdi. Bu gerçekliği büyütmek için motokuryelerin çabaları devam ediyor. İstanbul'un Anadolu yakasında genel merkezimizi ve Bağcılar ilçesinde de şubemizi kurduk.

Dernekler tamamen kuryelerin vermiş olduğu gönüllü bağışlar ile kurulmakta.

İşçi sınıfının içinde yaşadığımız zamandaki örgütsüzleştirilmesine en çok maruz kalan, esnek ve güvencesiz çalıştırılmanın en yoğun olduğu bölüğüne baktığımızda kurye işçileri ve dolayımıyla motokuryelik karşımıza çıkıyor. Hem ülkede hem de dünyada bağımsız işçi adıyla çalışan motokuryeler, en asgari işçilik haklarından bile faydalanamıyor. Bir işyeri olmadan hizmet satan bu emek biçimi ile hizmeti satın alan müşteriyi yan yana getiren şirketler, devasa kârlar kazanırken, işçiler karın tokluğuna çalışmaya devam etmekte. Esnaf kurye modelinde çalışan hiçbir motokuryenin ise artık bir gelecek planı yok. Hayatlarımız ve gündelik yaşamımız yalnızca günü kurtarma mücadelesi etrafında dönüyor. İşin gerçekleşmesi sırasında kullanılan tüm üretim araçları (motor, telefon, teknik ekipman ve donanım) kuryenin boynuna yıkılmış durumda. İşe giriş çıkış saatleri ise yöneticilerin kontrolünde. Üretim sürecinden elini ayağını çeken patronlar, sürecin denetleme kısmına gelince en ufak geç kalmada bile kuryenin üc-

MİD
MOTORLU KURYE İŞÇİLERİ DERNEĞİ

retini kesmekte hiçbir beis görmüyor.

Bu çalışma biçimi aynı zamanda iş cinayetleri ve kazalarını da patronların sorumluluğundan söküp atarak işçilerin bireysel hatalarıyla gerçekleşmiş trafik kazası biçiminde tutanaklara geçiriyor. 2022 yılında 58, 2023 yılının Ağustos ayının sonlarına kadar ise 31 meslektaşımız yaşamını yitirdi. Tüm bu iş cinayetlerinin temel sebebi ise işin gerçekleşme sürecindeki "ne kadar çok teslimat o kadar çok para" mantığı yatmaktadır.

Bu nedenle derneklerimizin temel ilkelerinden birisi iş cinayetlerini ve kazalarını önlemektir. İş cinayetlerinin önlenmesi mümkündür ve bunun için örgütlenmek derneklerimizin ilkesel duruşudur.

Derin yoksulluk ve alım gücünün düşüşü işçilere daha uzun mesai saatleri olarak geri dönüyor. Esnaf kurye (bağımsız işçi) modelinde çalışan tüm meslektaşlarımız 12 saatten aşağı çalışmıyor. Zaten 12 saatten aşağı çalışmak bu işten para kazanamamak anlamına da geliyor. Türkiye'deki iş kanunu gereği 11 saatlik çalışma saati sınırı da esnetilmiş oluyor. Hiçbir yasa ya da uluslararası çalışma kanunu patronların kâr arzusunun karşısında duramıyor. Tam da burada her zamankinden daha fazla sorumluluk almaya ve örgütlenmeye ihtiyaç duyuyoruz.

MİD yukarıda ortaya koyduğumuz zeminden hareketle bir ilkesel konumlanış ve mücadele hattı belirleyerek stratejisini şu şekilde ortaya koyuyor:

İlkelerimiz ve Mücadele Hattımız

1. Motokuryelerin yaptıkları işin meslek tanımı olmalı ve motokuryelik yüksek tehlikeli işler statüsüne alınmalıdır.

2. Örgütlenme hakkı tüm motokuryelere tanınmalıdır. Esnaf kurye (bağımsız işçi) ya da başka biçimlerde çalışan tüm motokuryelerin örgütlenme hakkı yasal güvenceye alınmalıdır.

3. Esnaf kuryeler işçi sayılmalı ve işçilikten doğan tüm haklara sahip olmalıdır.

4. Esnaf kuryelere haftalık ve senelik izin hakkı tanınmalıdır.

5. Puanlama sistemleri, bonus ve primler yüzünden hız baskısına, üretim yağmasına maruz kalan ve dolayısıyla yaşanılan iş kazası ve cinayetlerinin önüne geçilmelidir. Tüm iş cinayetleri ve kazaları önlenebilir ilkesi üzerinden hareketle iş güvenlik uzmanlarının tüm şirketlerde bulundurulması zorunlu hale getirilmedir.

6. Motokurye kazalarına sebebiyet veren 20, 25, 30 dakika gibi teslimat süreleri kaldırılmalı, motokuryeler teslimatı baskı altına alınmadan yapmalıdır.

7. İşyerleri Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından denetlenmelidir.

8. Göçmen ve öğrenci motokuryelerin güvenceli ve sigortalı çalışma koşullarının tanınmalıdır.

9. Motokuryelere insanca yaşamaya yetecek bir ücret verilmelidir.

10. İşe geç kalmalarda uygulanan ağır ceza ve uyum kesintileri kaldırılmalıdır. (Bir gün geç kalırsak bir aylık uyum primleri kesiliyor.)

11. Uzun ve zorunlu çalışma süreleri kısaltılmalıdır.

12. Mesleki yeterlilik sertifikası zorunlu hale getirilmeli ve ücretleri patronlar tarafından karşılanmalıdır.

Tüm bu ilkesel yaklaşımın garantisi ise motokuryelerin birliği ve örgütlenmeleri olacaktır. Kendi gücünün farkına varıp, kaderini eline alan motokuryelerin karşısında hiçbir patron duramayacaktır.

Bizler bu güven, kapasite ve güç eşiklerini aşmaya adayız. Sendikamız ve derneklerimiz tam da bu mücadele hattında patronlar ile dişe diş göze göz bir mücadeleyi önüne koymuştur.

Kapitalizmin krizi derinleştikçe gerilimler, çatışmalar ve savaşlar da büyüyor.

Göç, Göçmenlik ve Kapitalizm

Esasen göç sorunun temel sebebi emperyalizmin yarattığı savaşlardır ve savaşlar her zaman göçmen doğuracaktır.

Efecan Özcan

(...) *1. sayfadan devam*

Savaş çığırtkanlığı

Farklı kültür ve etnik unsurların varlığını inkâr eden politikaları, ulus bilincinin zarar görmemesi yalanı altında propaganda ediyorlar. Bu ötekileştirici tutum ile sermaye birikimine zarar vermeden işçi sınıfı içindeki bölünmeyi kalıcılaştırıyor ve aynı zamanda halk tabanında sempati kazanıyorlar. Esasen göç sorunun temel sebebi emperyalizmin yarattığı savaşlardır ve savaşlar her zaman göçmen doğuracaktır.

Savaş çığırtkanlığı ve etnokrasi kisvesi altında gelişen neo-nazist akımlar güçlendiği müddetçe mültecilerin bir sorun olduğu düşüncesi yayılmaya devam edecek ve daha da kötüsü tabanda halk kitleleri ikna edildikçe meşruiyet kazanacaktır. Oysa göçmenlerin ve göçmen olmayan azınlıkların varlığı kabul edilerek bulunulan ülke içerisinde bizler gibi ezilen ama çok daha fazla sömürülen, ayrıca varoluşlarını devam ettirebilmek adına sistemin dayatmalarına karşı uysallaşmak zorunda kalan sınıf kardeşlerimizdir.

Sağ ideolojilerin bu tutumu bir nebze anlaşılabilir olmakla birlikte maalesef sol içerisinde de Marksizm'in tahrif edilmesinden kaynaklı olarak emek piyasalarını olumsuz etkilediği görüşü nedeniyle göçmen düşmanlığı normalleştiriliyor.

"Tersine sömürgeleşme"

ABD ve NATO'nun sözüm ona "Büyük Ortadoğu Projesi" kapsamında Türkiye'nin sınır karakolu hâline getirilmesi sebebiyle ülke iktidarından hesap sormaya cesareti olmayan sözde solcular göçmen düşmanlığı yaparak göçmenleri yerli işçilerin ve halkın düşmanı olarak görüyor. Burada Fransa'daki liberallerin utanmadan dile getirdiği "tersine sömürgeleşme" gibi absürt bir kavramı dile getirmeden ifade edebiliyorlar.

Tersine sömürgeleşme, daha önceden kolonilerde yaşayan siyahilerin artık Paris sokaklarında Fransızları tehdit eder noktaya geldiğini ve Fransızların onlar yüzünden ezildiğini savunan deli saçması bir tezdir. Bugün Türkiye'de nüfus yoğunluğu artan göçmenleri hedef göstererek Türklerin ezildiğini ve işsiz kaldığını iddia eden bir takım sol (!) gruplar emperyalizme karşı duruşlarını işçi sınıfı enternasyonalizminden bîhaber bir şekilde ortaya koyduğundan olsa olsa "kendi yerli sermayesini savunan" bir mevzide konumlanmış oluyorlar.

Göçmen mahallesinde yerli olarak sömürüldüğünü iddia eden bir kimsenin bilimsel olarak elle tutulur bir tezinin olması mümkün değildir. Burjuva demagogları iktidarlarının temelinden sarsılmasını ve halkın kendilerine olan güveninin kaybolmasını engellemek adına mülteci düşmanlığının propagandasını en üst seviyede yaparak hem suçlu hem güçlü hem de mazlum rollerini aynı anda oynuyor.

Unutulmamalıdır ki sınıf bilincine sahip tüm halk bileşenleri mültecilerin varlığıyla tersine sömürgeleşmenin mümkün olmayacağını ve göçmen karşıtlığının birebir faşizmin bir çeşidi olduğunu kıskıvrak anlayacaktır.

Afrika'nın "Darbesi"

Darbecilerin anti-sömürgeci lidere yaptıkları atıflar, yoksulların darbecilere destek için sokaklara dökülmesi halkların açlığa, yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadele etmeye hazır olduğuna dair işaretleri güçlendiriyor.

C. Malatya

Tarihi açlık, yoksulluk ve katliamlarla olduğu kadar direniş, mücadele ve devrimlerle de dolu olan Afrika kıtası, yarım yüzyıllık aradan sonra tekrar dünya gündeminin zirvelerine yerleşti. SSCB'nin dağılmasının ardından Afrika tekrardan küresel güçlerin paylaşım savaşının merkezine döndürülmeye çalışılıyor. Yaşanan son gelişmeler ise küresel güçlerin bu çabalarına karşı mücadelelerin kıta çapında yayılmaya başladığına işaret ediyor.

Batı ve "Zor"

Yaptıklarıyla kıta tarihinin sayfalarını kanla dolduran ABD ve Avrupa ülkeleri ile onların sermayedarları, bildikleri yoldan gitmeye devam ediyorlar. Avrupa ülkeleri eşitsiz ticaret, kültürel dayatma, sermaye ihracı ve ülkeleri borç batağına sürükleme gibi yöntemlerle kıtayı sömürmeye devam ediyorlar.

Çin'in kıtada ekonomik güçle yayılmasına engel olmayan Washington, askeri gücüyle ekonomik alanda oluşan değer pastasından payını "zorla" almakta. Önümüzdeki süreçte de pastadaki payının eksilmemesi için askeri gücü ve işbirlikçileriyle "zorun rolünü" kullanmaya devam edecektir.

Kıtada yaklaşık 5 bin askeri bulunan Fransa ise sömürgeci geçmişini kullanarak ve "cihatçı örgütleri" bahane ederek varlığını sürdürüyor. ABD'den farklı olarak Fransa, askerî gücünü ekonomi alanındaki gücüyle birleştirmekte.

Pastadan ağzı sulanan bir diğer aktör olan Avrupa Birliği (AB), Gine Körfezi ülkeleri olan Gana, Togo, Benin ve Fildişi Sahili'ne "sivil-askeri misyon" gönderme hazırlığında. Özcesi bütün aktörleriyle "Batı", kıtanın bütün zenginliklerine daha önceden olduğu gibi şimdi de askeri gücüyle el koymayı amaçladığını açıkça ortaya koyuyor.

Çin ve Rusya Devrede

Küresel çaptaki hegemonya mücadelesinde ABD'yle arasındaki gerilim her geçen gün artan Çin ise kıtada rakibinden farklı bir yol izlemekte. Altyapı yatırımları, ucuz krediler, doğrudan yatırımlar ve ticaret ile kıtaya yerleşen Pekin, "ekonomik güç" ile kıtadaki nüfuzunu sürekli genişletiyor.

Kıtadaki nüfuzunu arttırmak ve genişletmek için Çin, ekonomik alandaki gücünü oldukça yoğunlaştırmış durumda. Bu güçle Çin, bir yandan kıta ülkelerinin Batı'ya olan ekonomik bağımlılıklarını azaltarak Batı'nın kıtadaki nüfuzunu azaltıyor, bir yandan hegemonik güç olma niteliğini güçlendiriyor, bir yandan kendisini kuşatmak isteyenleri başka bir alanda kuşatarak cevap veriyor, bir diğer yandan da küresel hegemonya mücadelesinde rakiplerinin ekonomik gücüne önemli bir darbe vuruyor.

Moskova, Sovyetlerin kıtadaki anti-sömürgeci hareketlere verdiği desteğin tarihine yaslanarak dünya çapında siyasal meşruiyetini arttırmanın yanı sıra kıtadaki Batı karşıtı darbeleri teşvik ederek onlara da meşruluk sağlamayı hedefliyor. Darbelerden sonra sokağa dökülen halkın ellerinde Rusya bayraklarının olması ise bu açıdan tesadüf değil.

Rusya'nın Afrika'daki hamleleri hegemonya mücadelesinde kendisine önemli alan açsa da büyük oranda sınırlılıkları barındırıyor. ABD ve Fransa'nın ciddi askeri gücü bulunduğu kıtada Rusya ciddi kazanımlar elde etse de alan büyüdükçe kontrol ve hegemonya konusunda sınırlarına çarpabilir. Bu noktada Çin'in ekonomik gücü oldukça fayda sağlayabilir. Ki Çin'in askeri güç eksikliği de göz önüne alındığında bu iki ülkenin yapacağı işbirliği hem Batı'nın gerilemesinin sürmesine hem de kıta ülkelerin bir adım ileriye gitmelerine neden olabilir.

Afrika'nın Dirilişi mi?

Darbecilerin anti-sömürgeci lidere yaptıkları atıflar, yoksulların darbecilere destek için sokaklara dökülmesi halkların açlığa, yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadele etmeye hazır olduğuna dair işaretleri güçlendiriyor. Diğer yandan darbecilerin ise halka dayanmaktan çok Batı ile ilişkileri olabildiğince korumaya, Rusya ve Çin'in askeri ve ekonomik desteğini almaya ve ECOWAS'ın askeri müdahalesine karşı birlikte savaşmaya odaklandıkları görülüyor. Bu odaklanma "Batı karşıtı" darbecilerin iktidarda kalmasını ve halkların bir nebze de olsa nefes almalarını sağlayabilir. Fakat kapitalizmin derinleşen krizi ve şiddeti artan küresel hegemonya mücadelesi bu nefesin kısa ömürlü olabileceğine işaret ediyor.

BRICS'in "Yeni" Süreci

İçindeki zayıflık ve farklılıklara rağmen BRICS yeni süreci başlatmış durumda.

C. Malatya

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Johannesburg kentinde 22-24 Ağustos tarihlerinde düzenlenen 15. BRICS Liderler Zirvesi'nde alınan kararların ve söylenen sözlerin kısa ve orta vadede küresel hegemonya mücadelesine önemli oranda etki edeceği görülüyor.

Kararlar

Alınan kararların başında Arjantin, BAE, Etiyopya, İran, Mısır ve Suudi Arabistan'ın üyeliğe davet edilmesi geliyor. Zirveden önce 23'ü resmi olmak üzere 40'dan fazla ülkenin BRICS'e katılma talebi olmasına ve daha önce hiç üye almamasına rağmen verilen bu kararın hem üyeler hem de BRICS nezdinde ekonomik ve stratejik bir önemi bulunuyor.

Yeni üyelerle birlikte BRICS, dünya GSYİH'sinin (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) yüzde 30'undan fazlasını oluşturan bir grup olarak G7 ülkelerini geçmiş oluyor. Böylece grup, küresel tedarik zincirinde gerilimlerin yaşandığı bir zamanda dünya ticaretinde önemli güce erişmiş oluyor.

Diğer yandan yeni üyeler, BRICS'i küresel petrol üretiminin yüzde 43'ünü gerçekleştiren ülkelerin oluşturduğu bir grup haline de getiriyor. Bu nokta Çin ve Rusya açısından oldukça önemli. Küresel üretimin fabrikası haline gelmiş Çin'in üretimini sürdürüp büyüme hızını düşürmemek için petrol akışının hızlı ve bolca olmasına ihtiyaç duyuyor. Rusya ise hem Ukrayna savaşını finanse edebilmek hem de petrole tavan fiyatı getirerek ekonomisini çökertmek isteyen "Batı"yı engelleyebilmek için petrol fiyatlarının "yüksek" olmasını istiyor. Bunun için de Moskova'nın petrol üreten ülkelerin işbirliğine ihtiyacı bulunuyor.

Ortak para rezervi oluşturma kararı ise zirvede alınması beklenen diğer kararlardan biriydi. Bu karar alınmasa da yerel para birimleriyle ticaret yapılması ve BRICS için referans para birimi oluşturulması için çalışacak grup oluşturulması kararlarının alınması oldukça önemli. "Alınmayan" karar ile "alınan" kararlar ise stratejik bir noktayı vurgulamakta: BRICS'in ve özel olarak da Çin'in küresel kapitalist sistemden kopma gibi bir amacının olmadığını. Döviz rezervlerinde ABD dolarına büyük ölçüde bağlı kalmaya devam eden Çin, doların hakimiyetini kırmak için acele etmiyor. Keza ticaret, yatırım ve ulusal rezervler için doların hâlâ en önemli para birimi olması da bunda etken. Fakat diğer yandan BRICS üyelerinin kendi aralarında yerel para birimleriyle yapacakları petrol ticareti aracılığıyla dolar dışı ticaretin alanı da genişlemiş olacak. Dolayısıyla de-dolarizasyon sürecinin sistemin dışına çıkarak değil, sistemin içerisinden içererek aşılmasıyla tamamlanmasının hedeflendiği görülüyor.

Zayıflıklar

Zirvede alınan kararlar ve BRICS'in görece avantajlı olduğu durumlar, küresel hegemonya mücadelesinde dengelerin değişme ihtimalinin olduğuna işaret ediyor. Fakat dengelerin değişmesinin "ihtimal" olmasını sağlayan birçok somut olgu bulunuyor.

Bunların başında ise GSYİH gelmekte. BRICS'i oluşturan beş ülkenin (yeni üyeler olmadan da) satın alma gücü paritesi açısından GSYİH'si bu sene G7 ülkelerini geçti. Fakat nominal dolar bazına bakıldığında ise 2022 yılının rakamlarına göre BRICS'in toplamı ABD'ye eşit. Yeni üyelerin katılması durumunda da ekonomik olarak BRICS G7'den daha zayıf durumda olacak.

BRICS'in bir diğer zayıf yönü ise kendisi. On yılı aşan bir geçmişe sahip olmasına rağmen BRICS dört başı mamur bir kurumsallaşmaya sahip değil. Amacı, kurumları, ilkeleri vb. henüz net olarak belirlenmemiş olan BRICS, bir örgütten çok bir araya gelmiş ülkelerden oluşan bir gruba benziyor. Diğer yandan bu gruba katılmak isteyen çok sayıda ülke olmasına rağmen genişlemenin kuralları ve ölçütleri de net olarak belirlenmemiş durumda. Dolayısıyla BRICS'in hegemonya kuracak "büyüklüğe" nasıl ulaşacağı akıllarda soru işareti doğuruyor.

Bütün bunlara grup içerisindeki ülkeler arasındaki ekonomik ve askeri güç farklılığı ile halihazırda Çin ile Hindistan, İran ile Suudi Arabistan arasındaki siyasi gerilimler de eklendiğinde BRICS'in çoğu konuda ortak politika uygulamasının oldukça zor olduğu görülüyor.

Bu zayıflık ve farklılıklara rağmen BRICS yeni bir süreci başlatmış durumda. ABD, Batı ve Çin ekonomisi arasındaki karmaşık ilişkiler bloklaşma için engel olsa da BRICS'in sistem içerisinde farklı bir alan oluşturma çabası önemli sonuçlar doğurabilir. Bu sonuçların kendi konumlarına ve çıkarlarına darbe vurmaması için "Batı"nın şimdiden NATO'yu genişletme ve AUKUS gibi "önlemler" aldığı görülüyor. BRICS'in aldığı kararların hayata geçmesinde olduğu kadar küresel hegemonya mücadelesinin derinleşmesinde de Batı'nın "önlemleri" önemli derecede belirleyici olacaktır.

Öncesi ve sonrası ile seçimler ve kadın hareketi

Kazanmanın yolu sosyalist feminist hattı illa ki örgütlü zeminde büyütmekten geçiyor. İş yerlerinde, atölyelerde, sokaklarda, okullarda, evlerde kadınları örgütlü mücadeleye çağırmanın tam zamanı!

Didar Gül

Memleket tarihinin son derece kritik bir seçimini daha geride bıraktık. 14 Mayıs ve 28 Mayıs seçimleri tüm şaibesi ile geride kaldı.
Kadın hareketi bakımından seçim sürecinin öncesi, anı ve sonrası ile birlikte bütünlüklü bir biçimde tartışmak gelinen noktada son derece önemli.
Seçim süreci öncesi ve sürecin içerisinde AKP-MHP faşist bloğu kadın düşmanlığını perçinledi. Gelinen durumda kız okulları tartışmalarından 6284'e göz dikilmesine bir dizi girişimi ve bu girişimlerin hızını görmek gerekir.

Kadın hareketinin seçim pozisyonu:

AKP-MHP-Yeniden Refah ve HÜDA-PAR karşısında kadın hareketinin pozisyonunu seçim sürecinde de sonrasında da güçlü bir pozisyon olarak değerlendiremiyoruz. Sürecin ihtiyaçlarını tam anlamıyla karşılayamadık. OHAL, pandemi gibi süreçlerde dahi sokakta var olan, gücünü sokaktan alan, sokak sokak örgütlenen kadın hareketinin bu süreci "kendi köşesinde" geçirmesi kadın hareketi / feminist hareket için tartışmaya değer bir konu.

Faşizmin inşasına soyunan iktidar bloğu karşında yalnızca restorasyon güçlerine bel bağlayan, umudu orada gösteren, işte hareket içerisinde bir süredir baş gösteren bu eğilimin ta kendisi. İktidar bloğunun karşısında konumlanan en güçlü adaya oy çağrısı yapmakla tüm umudu ve kurtuluşu orada görmek arasında bir uçurum olduğunu görerek bu değerlendirmeleri yapmak gerekiyor.
Seçim çalışmaları içerisinde tüm kadın düşmanı söylem ve politikalara sokakta kendi sözü, kendi zemini ve kendi kapsayıcılığı ile yanıt olamayan, politikleşen kadın kitlelerini de bu zemine çekemeyen hareket söylemsel tepkilerin dışına çok sınırlı çıkabildi.
Bu süreçte örgütlülüğü büyütme, güç toplama zemini kaçırılmış olsa da (genel hareket için) buraya bakmanın önemli olduğunu söylemeden geçmeyelim.

Şimdi ne yapmalı?

Yaratılmak istenen kadına, çocuğa, işçiye, LGBTİ+'lara, doğaya düşman yeni düzenin karşısında elbette tüm toplumsal dinamiklerle birlikte kadın hareketinin/feminist hareketin de hızlıca yeni döneme dair planlar çıkarması, zaaflarını ortaya sermesi ve sürecin içerisinde hızlıca pozisyon alması gerekiyor.
Bugün hangi sokaktan geçsek örgütlenme potansiyeli taşıyan onlarca kadınla karşılaşıyoruz. Seçimin hemen ertesi günü kadınların kadın örgütlerine hızlıca yönelmesi tesadüf değildi.
Solun kriziyle bağlantılı düşündüğümüzde sosyalist feminist kadınların bu noktada sorumluluğunun arttığını da söyleyelim. Şimdi işimiz eskisinden daha zor. Her hamlenin karşısında güçlü duran, somut talepler ve kazanımlara odaklanan, kendi politikasını üreten bir hareket zeminine ihtiyaç çok açık. Bunun potansiyeli de mevcut.
Kazanmanın yolu sosyalist feminist hattı illa ki örgütlü zeminde büyütmekten geçiyor. İş yerlerinde, atölyelerde, sokaklarda, okullarda, evlerde kadınları örgütlü mücadeleye çağırmanın tam zamanı!

Nafaka hakkı, kadınlar ve mücadele

Kadınların şiddet döngüsünden kaçmak için başvurdukları ilk yöntemlerden olan boşanmak, nafaka tartışmaları ile daha da zor bir hale geliyor.

Ayşegül Temür

Geçtiğimiz günlerde Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, "Süresiz nafaka gibi bir durum adil bir durum değil... Süresiz bir nafaka sizin için adil mi? Açıkça sormak istiyorum." cümlelerini kurdu. Biz kadınlar bu cümlelerin tesadüfi olmadığını çok iyi biliyoruz.

Saldırılar yeni değil

AKP-MHP faşist iktidarı her geçen gün kadın ve LGBT+'ların kazanılmış haklarına saldırmaya devam ediyor. Bu saldırıların en son örneklerinden birini de yeniden gündeme getirilen nafaka hakkı tartışmalarında görüyoruz. Medeni Kanun'un 175. maddesi ''Boşanma yüzünden yoksulluğa düşecek taraf, kusuru daha ağır olmamak koşuluyla geçimi için diğer taraftan mali gücü oranında süresiz olarak nafaka isteyebilir. Yükümlüsünün kusuru aranmaz" der. Kanunda da belirtildiği gibi nafaka boşanma sonuncunda yoksulluğa düşecek tarafa tanınan bir hak ve ülkemizde bu haktan en fazla kadınlar yararlanmakta. Biz kadınlar bunun sebebinin özellikle kadınların evlilik ve çocuk doğurmakla birlikte çalışma hayatından uzaklaşmak zorunda kalmaları, kadın istihdam oranlarının hala erkeklere oranla oldukça geride olması, toplumsal cinsiyet rolleri gereğince kadınların evlilik öncesi ve sırasında asıl işlerinin kendi paralarını kazanmak yerine ailenin devamlılığını ve düzenini sağlamak gibi sebeplerden kaynaklandığını biliyoruz.
2021'de İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasıyla birlikte kadınların şiddet karşısında çaresiz bırakılmaya çalışıldığı, erkek şiddetinin devlet eli ile meşrulaştırılma çabaları ve toplumun her kesiminde kadına şiddetin yine devletin cezasızlık politikaları ile adeta teşvik edildiğini görüyoruz.

Nafaka hakkı hayata geçmiyor ki!

Bunu sadece görmekle kalmıyor, sayısal verilerden de biliyoruz. Ülkede kadına yönelik şiddet bu denli artmışken kadınların şiddet döngüsünden kaçmak için başvurdukları ilk yöntemlerden olan boşanmak, nafaka tartışmaları ile daha da zor bir hale geliyor.
Çoğu kadın ya nafakasını zamanında alamıyor, alsa bile yıllar süren boşanma davaları sırasında herhangi bir destek olmadan hayatta kalmaya çalışıyor ya da aldığı nafaka miktarı derinleşen ekonomik kriz koşullarında hiçbir anlam ifade etmiyor.

Kadınlar geri adım atmayacak

Faşizmi kurumsallaştırmaya çalışan iktidar, karşısında duran belki de en dinamik güçlerden biri olan kadın hareketini sindirmeye ve istediği biçimde yönlendirmeye çalışıyor.
Bu tartışmaların hatta saldırıların önümüzdeki günlerde artacağı da tahmin edilesi. Tam da bu noktada biz kadınların yapması gereken şey ortada. Geçmişte yaptığımız, bugün yapıyor olduğumuz ve gelecekte de yapacağımız gibi kadın dayanışmasını ve mücadelesini büyütmeye devam etmek.

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali:
Egemenlerden söke söke alacağımız bir de neşemiz var!

Asıl önemli olan sayı, festivalin toplam yaklaşık 120 kişinin gönüllü-devrimci emeğiyle örgütlenmiş olması. Bu aynı zamanda bir çeşit meclis deneyimi.

Yazı kolektif olarak hazırlanmıştır.

Hatay'da depremin üzerinden daha bir yıl bile geçmemişken ilkeleri elden bırakmadan bir halk festivali yapmak… Kolay olacak değildi elbette. 6 Şubat depremi, devletin halkı yalnızlığa terk etmesi, kayıplar, acılar, öfke ve devrimcilerin öncülüğünde organize edilen dayanışma faaliyetleri… İşte tam da üç noktanın konduğu yerde yeniden inşanın umudunun, coşkusunun oluşturulması duruyor ve festival de burada başlıyor.
Hatay halkına yapılan sistematik göç ettirme politikasına karşı "Ma Rıhna Nehna Hon" diyor festival; 'buradayız gitmiyoruz'. Bunu söylemekle bitmiyor bütün yaşananlar elbette ve nihayetinde festivale de sirayet ediyor çok çeşitli duygular. Çocukların kahkahalarıyla köyler boyanıyor, tiyatro oyununun alkışları gözyaşı oluyor, sahnede söylenen şarkı belki geçmişi belki geleceği çağırıyor, panel konuşmacılarının cümleleri izleyiciler tarafından kocaman vücut hareketleriyle onaylanıyor. Bir yandan da tabi ki tahmin etmesi zor değil, çoğunlukla "festivali iyi ki yaptınız", "yine yapalım" diyenlerle karşılaşmış olsak da etkinliklere katılmak istemeyen, hatta yapılmasını dahi istemeyen insanlarla da karşılaştık. Bıkmadan, yorulmadan bu festivalin, bir ayağa kalkma manifestosu olduğunu anlatmaya çalıştık. İşte bütün bu duyguların toplamı oldu Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali. Devrimcilerin öncülüğünde halkın öz gücüyle festival gerçekleşti. Sömürücülere, halk düşmanlarına dert oldu, devrimcilere güven oldu, Hatay halkına soluk oldu, moral oldu.

Zengin bir içerik

Festival yine atölyeler, paneller, tiyatro, müzik sahneleri, spor buluşmaları ve duvar boyamalarının yanı sıra çocuklar, gençler ve kadınlar için özel etkinlikleri halkla buluşturmaya vesile oldu. Samandağ, Defne, Arsuz ve Serinyol'da 7-23 Temmuz arasında yepyeni bir festivali yaşamak ve yaşatmak, halkın haklı öfkesini bu zemininde çoğalan özneleşme istencine ve Hatay'ı yeniden inşaya uzanan yolu örmenin, neşesini ve umudunu tekrar kuşanmasını sağlamak anlamına geldi.
Festival nasıldı? Kaç kişi katıldı, kimler sahne aldı? Tabi ki bunlar da önemli sorular ve zaten web sitesi ve sosyal medya hesaplarından rahatça görülebiliyor. Festivalin her gün tutulan raporlarından anlaşılan yaklaşık 10 bin kişi izlemiş, onlarca sanatçı sahne almış, onlarca kişi atölye yürütücülüğü yapmış, onlarca kişi panellerde konuşmacı olmuş.
Ama asıl önemli olan sayı, festivalin toplam yaklaşık 120 kişinin gönüllü-devrimci emeğiyle örgütlenmiş olması. Bu aynı zamanda bir çeşit meclis deneyimi.

Bir özneleşme pratiği olarak festival

Her sabah festival toplantısından başlayarak gün boyu söz, karar, sorumluluk ve eylemlilik sıralaması çalışılıyor. Ta ki gece değerlendirme çemberine kadar. Evet, bu kadar kişiyi bilgi olarak eşitlemeye çalışmak, tecrübeyle sabitlenmiş bazı şeyleri tekrar tekrar konuşmak biraz yorucu olabilir ama özneleşmenin, özneleştirmenin de bedeli bu. Festival bittiğinde herkes bu bedeli ödediği için oldukça mutluydu.
Sponsorsuz, halkın ve festival emekçilerinin öz gücüyle yapılan, belli ilkeler etrafında hareket edip, halkın komünal değerleriyle bugünün sosyalist değerlerini buluşturmayı hedefleyen bir festival bir kez daha gerçekleştirildi.

ÇOCUK/GENÇLİK

Çocuklardan gençlere; yaşamın her alanında mücadele ve dayanışma sürüyor

Parasız eğitim haktır

Elbette okullara bütçe, çocuklara ücretsiz kırtasiye malzemesi ya da ücretsiz bir öğün okul yemeği yok. Deprem bölgesindeki çocukların eğitimine ayrılan özel bir bütçe zaten yok.

Hatice Göz

Seçimleri arkasına alarak yürüyüşünü hızlandıran faşist kurumsallaşma, toplumu her yanıyla sarmaya devam ediyor.
Ekonomi politikalarındaki bilinçli hamleler sonucu hep aynı yerde birleştiriyor: halktan hortumlayıp en üstteki zenginler tabakasını giderek sivrileştirmek. Elbette bu hamlelerin bedelleri de oluyor; o bedeli de halk ödüyor. Halkın çocukları ödüyor. Hem de hayatın her alanında.
Çocuk hakları her geçen gün daha da sert şekilde çiğneniyor. Çocuklar ölüyor, istismara uğratılıyor, eğitimden kopuyor, işçileşiyor, evlendiriliyor… Aynı zamanda bu derin yoksulluğun pençesinde eğitimlerini sürdürmeye çalışıyorlar.

Herkesin bildiği gerçekler

Birkaç soru sorarak ilerleyelim:
Eğitim ücretsiz mi?
Kitaplar bedava mı?
"Okul bağışı" yasak mı?
Okulda verilen eğitim, söylendiği gibi yeterli mi?
Ülkenin herhangi bir mahallesinde bir ebeveyni çevirip bu soruları sorsak hepsinden olumsuz yanıt alacağımız malumunuz. Zira bu ülkede eğitim hiçbir zaman gerçek anlamıyla ücretsiz, nitelikli, bilimsel olmadı. Ancak son 20 yılda neoliberal politikaların hız kazanması ile birlikte eğitim tam anlamıyla bir sektör haline geldi; kâra dayalı, kamu kaynaklarının giderek kısıldığı, niteliğin bile isteye zayıflatıldığı bir alan.
Bu ülkede eğitim oldukça masraflı. Asgari ücretle çocuk okutmak demek sürekli borç altında yaşamayı kabul etmek, her şeyden kısıp okula harcamak demek. Çocuklar okula kaydedilirken istenen "bağış"lardan okul aile birliği "katkı"larına, kırtasiye masraflarından her yıl değişen formalara, öğretmenlerin dahi yüzünü açmadığı devlet kitaplarının yerine istenen kitaplara harcanan paralardan kantin fiyatlarına, taksiyi geçen servis ücretlerinden "gezi, gösteri" adı altında istenen kıyafetlerin, materyallerin paralarına, ek okuma kitaplarından bilgisayar, tablet gibi elektronik ihtiyaçlara, okulun badana boya masrafından ampulüne… Tüm bunlar şimdi ebeveynlerin uykularını kaçırıyor.

Son açıklamalara göre en ucuz kırtasiye alışverişi -sadece kalem, defter vb- 2 bin TL'yi geçiyor. Bunun içinde forma yok, çanta yok, ayakkabı vs yok.

Ücretsiz, nitelikli eğitim çocukların hakkı

Halkın vergilerini kendi rejimlerinin tahsisinde har vurup harman savuranlar, şirketleri zengin edip vergilerini affedenler halkın çocuklarına karşı da açıkça suç işliyorlar.
Bakan çıkıp "kız okulları olmadığı için eğitimden kopuyor çocuklar" diyor. Oysa çocuklar yoksulluktan kaynaklı okulu bırakmak zorunda kalıyorlar. Pek çok ebeveyn için okul artık bir "lüks". MEB, bütçeyi keyfince kullanadursun, çocuklar bir bir işçileşiyorlar, okula gidebilenler ailesine yük olduğunu düşünüyor, aç gidip dönenler de oluyor kilometrelerce yol yürümek zorunda kalanlar da.
Ülkenin Anayasası'nda eğitim ücretsizdir diyor. Çocuk Hakları Sözleşmesi de bunu söylüyor. Çocukların hakkı olan, esas bu.
O halde şimdi bu hakkı koparıp almak lazım. Ebeveyn örgütlenmeleri-dayanışmaları kurmak, mahallelerde bu kapsamda buluşmalar organize etmek ve çözümler aramak, MEB'e bütçenin hesabını sormak, hakkımız/çocukların hakkı olan ücretsiz nitelikli eğitimi almak için ses çıkarmak şart.

Eğitim bütçesi nereye gidiyor?

İktidar tam tersini iddia etse de MEB'e ayrılan bütçe giderek azalıyor. Ayrılan bütçenin içerindeki kalemlerden ise hangilerine daha çok pay verildiği önemli.
Örneğin MEB, 1 yıllık bütçesinin yarısından fazlasını ilk 7 ayda harcamış. Bu harcamalarda neler mi var? Elbette okullara bütçe, çocuklara ücretsiz kırtasiye malzemesi ya da ücretsiz bir öğün okul yemeği yok. Deprem bölgesindeki çocukların eğitimine ayrılan özel bir bütçe zaten yok.
MEB'in iş birliği içinde olduğu vakıflara bağışlar var, yurt dışına akan milyarlar var, mahkeme harcamaları var, cenaze ya da seyahat giderleri var. En çok artan kalem ise Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne ayrılan pay.

Çocuk hakları mücadelesini bekleyenler, görevler

Sanılanın aksine, çocuklarla ilgili her şey bizzat siyaset erkanı, egemenler, iktidar güçleri tarafından hesaplanıyor, yasalar ve kanunlarla destekleniyor.

TÖP Çocuk Hakları Meclisi

Seçimlerle birlikte AKP-MHP koalisyonu faşizmi ivmelendirecek hamleleri hızlandırdı. Ekonomiden günlük hayatın akışına, sosyal yaşamdan eğitime kadar hemen her alanda bir siyasal ve toplumsal mühendislik gün gün işletiliyor. Bu sürece içkin olan bir şiddet sarmalı da giderek yoğunlaşıyor. Bir rejim, faşizme ilerletilmek istenirken bir halk da topyekûn faşistleştirilmek isteniyor.

O sırada çocuk politikası

Faşist kurumsallaşma sürerken, bu sürecin önemli bir parçası olan sosyal politikalar, onun da önemli bir parçası olan çocuk politikası giderek daha katı bir biçim alıyor.
Sanılanın aksine, çocuklarla ilgili her şey bizzat siyaset erkanı, egemenler, iktidar güçleri tarafından hesaplanıyor, yasalar ve kanunlarla destekleniyor. Bir toplum dönüştürülürken, o toplumun çocukları da henüz en küçük yaşlarda bu kodlarla yetiştirilmeye başlanıyor. Geleceğin faşizminin, şimdinin içinde şekillendirilerek büyüyen yetişkinleri! Bir neslin, geri döndürülmesi, onarılması güç biçimde faşistleşme ve işçileşme sürecine tüm yönleriyle dahil edilmesi söz konusu. Tüm hamleler bilinçli.
Çocuk hakkı ihlallerinin bu kadar artması, cezasızlıklar, sürekli evlilik yaşı tartışması açılması, kız okulları gündeminin getirilmesi, cemaat ve tarikatların neredeyse MEB'den daha fazla "eğitim" veriyor olması, ÇEDES protokollerinden MESEM'lerde işçileştirilen çocuklara kadar hemen her adım iktidarın faşist kurumsallaşma ilerleyişinin politik birer göstergesidir. Niyetleri, tüm bunların birer örnek olmaktan çıkıp yaygın kurumsal hale gelmesi! Çocuk düşmanlığının yasalarla desteklenmesi yani. Faşizm halk düşmanı olduğu gibi halkın çocuklarına da düşmandır çünkü!

Bize düşen görevler

Çocuk hakları mücadelesinin çok parçalı, dağınık ve fazlasıyla liberal alana hapsedilmiş olduğu bu zamanlarda işte çocuklar topluca bunları yaşıyorlar.
Bu noktada sorumluluk sosyalistlere, bizlere düşüyor.
Sosyalist hareketin bu alana yüzünü dönmesi somut adımlar atması da şart. Kendini çocuklardan yana gören herkes elini taşın altına koymak zorunda. Kaybedecek bir dakikamız bile yok! Madem yarın değil bugün, o halde haydi!

Küreklere yüklenme zamanı

Deprem sonrası süreçte yıkıntıların arasında ilden ile dayanışma ile kütüphane kuran gençlik; 15-16-17 Eylül'de gerçekleşecek olan kampta Hatay'da yeniyi inşa etme iddiasıyla yeniden buluşuyor.

Umut Özşimşek

Türkiye'nin içerisinde olduğu çoklu krizlerin, gerici politikaların gündelik yaşamda her zamankinden daha görünür olduğu bir dönemin içerisinden geçiyoruz. Bu dönemden en çok etkilenen ve yaşamı görünmeyen kesim ise gençler oldu.
Gençlik, ekonomik krizin bir yansıması olarak ilk zamların yemekhanelere, yurtlara, toplu taşımaya geldiği bir ekonomik durumun içerisine sıkıştırıldı. Artan yoksulluk ile birlikte çoğu genç okuyabilmek için iş ararken pek çoğu da okul ile iş arasında bir tercih yapmak zorunda kaldı.
Bir üniversite öğrencisinin son beş yıllık yaşamına baktığımızda; pandemi ve deprem gibi iki büyük toplumsal krizde devletin aldığı ilk karar üniversiteleri kapatma yönünde oldu. Bu kararın yalnızca bir yönetememe hali olmadığını göz önüne sermek gerekiyor. Bu karar aynı zamanda eğitime dair politikasızlığın, gençlerin politikayla buluşmasından duyulan korkunun bir sonucu.

Gençler üniversitelerin kapanması ile temel yaşamlarından birinin elinden alınmasına yaşamın içerisinde kendini inşa etmeye devam ediyor. Pandemide gençlerin yükselen isyanı durdurulamadı. Kayyum rektörlere karşı özgür demokratik üniversite talebi ile gençlik ülkenin dört yanından ses yükseltti. 6 Şubat depreminde ise ülkenin dört yanından deprem bölgesi ile dayanışma köprüsünü kurdu, dayanışma çalışmalarında yer aldı. Deprem bölgesinde arama-kurtarmadan ilk yardıma, erzak dayanışmasından psikolojik desteğe birçok konuda çok yoğun genç emeği söz konusuydu.

Dayanışarak aşacağız!

Bu dayanışma yaz aylarında öncelikle, devrimci değerler ile inşa olan Arap Alevi halkının kadim bayramı Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali ile buluştu. Festivalde ülkenin dört bir yanından gelen gençler Hatay'da yaşayan gençler ile yan yana geldi; yıkıntıların arasından "Ma Rıhna Nıhna Hon, Gençlik Burada" sesini yükseltti. Hatay'ın üç ayrı ilçesinde: Samandağ, Defne ve Serinyol'da gerçekleşen paneller, tu rnuvalar ve konserlerde gençlerin deprem sonrasında kültürüne sahip çıkma iradesi Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali'nin iradesiyle buluştu.
Sonrasında bu dayanışma, Her Yer Çocuk etkinlikleri ile devam etti. Memleketin her köşesinde emekçi semtlerde yaşayan çocuklar ile üniversiteli gençler bir araya geldi. "Bunun Adı Dayanışma" diyerek yaz aylarında atölyeler, oyunlar ve şenlikler ile umudu ve neşeyi büyüttü.
Gençlik, yaşamın dışına itilmek istediği her anda depremzedelerle, deprem bölgesinin kadim halklarıyla da ve eğitime ulaşmakta bin bir zorluk çeken yoksul mahallelerdeki çocuklarla da yan yana geldi.

Yeniyi inşa edecekler, safları sıkılaştırın!

Bugün gençler, tam da bu kararlılıkla akıntının karşısında küreklere yükleneceği; yeni yaşamın tohumlarına su serpiştireceği bir yaz kampı iddiasıyla yola çıkıyor.
Deprem sonrası süreçte yıkıntıların arasında ilden ile dayanışma ile kütüphane kuran gençlik; 15-16-17 Eylül'de gerçekleşecek olan kampta Hatay'da yeniyi inşa etme iddiasıyla yeniden buluşuyor.
Bu yıl deprem bölgesinde Hatay'da, yıkıntıların arasında gençliğin umudu ve direnci; isyanı ve neşesi sosyalist bir kültürü yaratmak, güçlendirmek üzere bir araya geliyor.

EKOLOJİ

Ülke ve dünya düzeyinde etkili olabilecek ekolojik/politik bir mücadele hattı ihtiyacı kendisini hissettiriyor.

Cûdi'nin inciri ile Akbelen zeytini buluşur mu?

Utku Şahin

Cûdi dağında devam eden talana karşı Mezopotamya Ekoloji Hareketi öncülüğünde 5 Ağustos'ta bir araya gelen heyet, bölgede yangın ve ağaç kesimi nedeniyle yaşanan tahribatı gözlemleyerek raporlaştırdı.
Kimi zaman kesim yapılarak kimi zaman bilinçli olarak yangın çıkarılması sonucu çok sayıda yaban hayvanına, tarım alanlarına, oldukça çeşitli bir flora ve faunaya ev sahipliği yapan Cûdi ve çevresi tahrip ediliyor.
Bölgede üretim faaliyeti içinde olan Ciner Grubu'na ait Şırnak Silopi Termik Santralini de belirtmeden geçmeyelim. Asfaltit kömür kullanan santral bölgeye çok sayıda zararlı kül saçılmasına neden olarak yeraltı sularını, toprağı ve havayı kirletiyor. Santrale yakın olan bölgelerde solunum yolu hastalıklarının arttığı belirtiliyor. Burada kullanılan "asfaltit kömür", ithal kömür veya linyit kömürüne göre daha fazla duman çıkararak daha büyük bir kirliliğe ve tehlikeye neden oluyor.
Orman yangını veya ağaç kesimi söz konusu olduğunda eğer olayın geçtiği yer Kürt coğrafyasında ise tutum farklılığı oluşuyordu. Ege veya Akdeniz bölgesinde yaşanan yangına ve olası ihmallere karşı çok daha büyük tepki gelişirken Dersim, Cudi vb. bölgelerde yaşananlara rağmen oluşan sessizlik ürkütücü seviyedeydi.

Ortak tepkiler

Ancak ekoloji hareketinin son yıllarda biriktirdiği deneyim ve mücadele ortaklığı sayesinde en azından ortak tepki üretme, politika, söylem geliştirme aşamasında kazanım elde edildi diyebiliriz. Faşizmin adım adım kurumsallaştırılmaya çalışıldığı ve despotik devlet aygıtının seçim sonrası güç kazandığı bir ortama rağmen doğa ve yaşam savunucuları açısından coğrafya ve "çizilmiş" sınırları anlamsız kılan, olumlu tepkiler ortaya koyuldu. Doğa ve yaşamın iç içe geçmiş bütünselliği, sınır tanımazlığı saldırılara karşı ortak tepkiler oluşmasını sağladı.
Elbette bu enternasyonal, ekolojik odak merkezli bakış açısının toplumun geneline yayılan, kalıcı politik bir tutum haline geldiğini söylemek iyimserlik olur. Kürt düşmanlığı egemenler açısından hala işlevli bir politik silah.
Kürdistan coğrafyası çok uzun zamandır başta madencilik faaliyetleri ve HES'ler olmak üzere yağma ve rant sürecini içerisinde barındıran yoğun bir tahribat altında. Bölgedeki çatışma ortamı ve yoğun "güvenlik" odaklı ortam halkın ekolojik bütünlüğü koruyabilmesine, duyarlılık geliştirebilmesine pek olanak tanımıyor. Geçici veya fiili güvenlik bölgeleri ile tahribat alanlarını görebilmek, haberdar olmak, belgeleyebilmek çok zor.
Ulus devletlerin ırkçı, mezhepçi, saldırgan söylemleri toplumun genelini konsolide etmekte hala oldukça başarılı.

Geçtiğimiz seçim sürecinde Erdoğan rejimine alternatif olarak ortaya çıkan "muhalefet" alanı da bu söylemin içerisine oturarak toplumsal muhalefetin önünde 2. bir baraj kurmuş oldu. Ekoloji mücadelesinin tüm parçaları bu politik havadan belli düzeyde etkileniyor. Ancak bu etkiye rağmen seçim sonrası en büyük toplumsal mücadele Akbelen ormanında gelişti. Cûdi ve Dikmece başta olmak üzere ekolojik/toplumsal sorunlara karşı mücadele edilen diğer alanlarla önemli kesişimsellikler kuruldu.

Ormanlar, zeytinlikler, halklar kardeştir

Yazının başlığına dahil etmemiş olsak da güncel bir alan savunması olarak Antakya Dikmece'de devam eden süreci de önemli bir deneyim olarak kabul etmek gerekir. Depremin ve sonrasında gelişen ihmallerin en çok yaraladığı bölge Antakya oldu. Zorla istimlak ile hem demografik yapıya müdahale edilmek isteniyor hem de potansiyel rant inşaat şirketlerinin salyasını akıtıyor. Karşısında gelişen kıymetli direnç ise özellikle Arap Alevi halkının komün refleksinin önemli bir yansıması. Tarihsel ve kültürel köklerin, kaynakların mücadeleye çeşitli biçimlerde katkısı oluyor. Hem Arap Alevi halkı açısından hem de ekoloji hareketi açısından karşılıklı bir etkileşim.
Enternasyonal bir potansiyeli de içinde barındıran ekolojik bilinç çeşitli kanallardan güç kazanıyor ve deneyim biriktiriyor. Bu ortak birikim havuzuna rağmen henüz nitelik ve nicelik olarak sıkışmış olduğumuz alanı kırabilmiş değiliz. Ekoloji hareketi başta sınıf mücadelesi olmak üzere tüm toplumsal dinamikler ile iç içe geçen, kaynaşan yeni bir yola, nitelikli öncülere ihtiyaç duyuyor. Tek tek alan savunmanın yetersiz kaldığı açık bir sorun olarak karşımızda. Ülke ve dünya düzeyinde etkili olabilecek, güven ve umut veren, ekolojik/politik bir mücadele hattı ihtiyacı kendisini hissettiriyor.

Mücadeleyi büyütmek gerekli

Despotik devlet aygıtı inşa etmek istediği yeni rejimin engellerini ortadan kaldırmak için her türlü enstrümanı (medya, mahkemeler, kolluk gücü) kullanmaktan çekinmeyecektir. Buna karşı Cudi, Dikmece, Akbelen ve doğaya yönelik nerede bir saldırı varsa sorumlusunun sermaye devleti olduğunu, devam etmekte olan çatışma ortamının, savaşın en önemli ekolojik yıkım kaynaklarından biri olduğunu unutmadan ortak mücadeleyi büyütmek gerekli.
Gezi direnişi nasıl ki biçim ve form değiştirerek gündelik yaşamın alışkanlıklarına, ruhuna katkıda bulunduysa, Akbelen ormanı direnişi de aynı benzerlikte bir etkiye sahip. Bugün itibariyle planlanan orman katliamı gerçekleşmiş olmasına rağmen direniş kararlılıkla devam ediyor. Alan tamamen maden sahasına dönüşse dahi etkileri itibariyle toplumsal mücadeleye çok önemli bir deneyim aktaran Akbelen mücadelesi kaybetti demek pek mümkün olmayacak. Parçalanmışlığın getireceği yenilgi ihtimaline karşı her yerde kazanım elde edebilmenin yolu ise Cudi'de yetişen incir ile Akbelen'de yetişen zeytin arasındaki bağı kurmaktan, güçlendirmekten geçiyor.
Akbelen ormanını savunanların yazdığı, seslendirdiği bir söz ile bitsin yazı;
Akbelen'den Dikmece'ye, Kazdağları'ndan Cudi'ye ormanlar, zeytinlikler, halklar kardeştir.

İklim değişikliği gölgesindeki ticaret rotası:

Panama Kanalı

İklim krizinin bugün geldiği nokta, aşırı ısınmadan kaynaklı dünyanın her yerinde orman yangınlarına neden olurken, aşırı buharlaşmadan kaynaklı olarak da su krizi yaratıyor.

Efecan Özcan

Panama Kanalı'nı geçmeyi bekleyen gemilerin sayısı yüzlü sayılarla ifade edilirken bahardan bu yana devam eden kuraklık koşullarının neden olduğu sıkışıklık, küresel deniz ticaretine Süveyş kanalında meydana gelen Ever Given olayından sonraki ikinci büyük darbe olarak nitelendiriliyor. Kanalı geçmek için mevcut bekleme süresi şu anda yaklaşık üç hafta ve büyük yığılma, Panama Kanalı İdaresi'nin (PKİ) temmuz ayı sonlarında kuraklık nedeniyle uygulamaya koyduğu su tasarrufu önlemlerinin bir sonucudur.
Kanalı geçebilecek en büyük gemiler olan Panamax tipi gemiler, konteyner gemileri düşünüldüğünde yaklaşık 20'lik konteynerlerden 4.500 adet taşıyabilen gemilerdir.
Panama Kanalı, ABD'nin Doğu ve Batı kıyılarındaki limanları arasındaki ticarette en kritik bağlantısıdır. ABD, Panama Kanalı trafiğinin yaklaşık yüzde 73'ünü temsil ediyor ve tüm ABD konteyner trafiğinin yüzde 40'ı, her yıl yaklaşık 270 milyar dolarlık yük ile kanaldan geçiyor.

Kuraklığın nedeni ve etkisi

İklim krizinin bugün geldiği nokta, aşırı ısınmadan kaynaklı dünyanın her yerinde orman yangınlarına neden olurken, aşırı buharlaşmadan kaynaklı olarak da su krizi yaratıyor. Panama Kanal havuzu, tek bir geminin kanalı geçmesi için yaklaşık 190 bin m^3 suya ihtiyaç duyar ve bu kanal kapalı sistemde tatlı su ile çalıştığından, kanalı besleyen Gatun Gölü'ndeki su seviyeleri gemi geçiş rejimini direkt etkiliyor. İklim krizi nedeniyle Gatun Gölü'ndeki su seviyesi ise son dört yılın en düşük seviyesinde. Bu nedenle de geçecek olan gemi sayıları kısıtlandı ve normalde izin verilen tonajdaki gemilerin geçişi derinlik müsaade etmediğinden şu anda mümkün değil. Öyle ki Ever Max gemisi, gereksinimleri karşılamak ve geçiş hakkı kazanmak için Balboa Limanı'nda 1400 konteyneri boşaltmak zorunda kaldı.
Kanaldan tek gemiyle geçirilen yük miktarı azaldıkça, daha fazla gemiye ihtiyaç duyulacağı için gemi kiraları yükselecek ve bu da birçok üründe maliyet artışına sebep olacaktır. Bu durum Panama Kanalı özelinde emtia dolaşımını etkileyerek sermayeyi bir dolaşım krizine sokacak gibi görünüyor.

Alternatif rotalar mümkün mü?

Eriyen buzullar sebebiyle finans-kapital son otuz yıldır Arktik bölgesinde liman yatırımlarını arttırarak yeni ticaret rotalarını test etmeye başladı. Japonya'dan ABD limanlarına Pasifik okyanusunu ve Panama Kanalı'nı geçmek yerine Arktik su yolunu kullanmak sefer süresini ve maliyetini yarı yarıya azaltırken, bundan 50 yıl önce buz kütlelerinin yoğunluğu sebebiyle orada ticari gemilerinin seyri düşünülemezdi bile.
Bugünse, iklim krizinin bir tezahürü olan küresel ısınma nedeniyle buz kütlelerindeki aşırı kayıp Rusya – Kanada arasında kalan Arktik okyanusunda seyri büyük ölçüde mümkün hâle getirmiştir.
Panama ve Süveyş'te meydana gelen sorunlar küresel sermayeyi bu alana itmeye başladı ve iklim krizinin devamı hâlinde gelecekte daha fazla gemi bu rotalarda seyir yapacaktır. Zira kâr için dolaşım alanı kadar zamanı da önemlidir.

PARTİ'DEN

Hatay'da Dikmece halkı sermayeye karşı direniyor!

14 Nisan tarihli Cumhurbaşkanı Kararı ile Hatay'ın tarım ve zeytinlik arazileri kamulaştırılma gaspıyla karşı karşıya kaldı. "Acil kamulaştırma" adı altında Hatay'ın Serinyol ilçesine bağlı Gülderen, Karaali, Kesecik mahallelerinde daha "zemin etüdü" yapmadan konut inşaatlarına başlandı.
Dikmece için ise henüz kanun çıkmamasına rağmen (zira yasa bir torba yasanın içinde Meclis'in kapanacağı temmuz ayının son haftası çıktı) TOKİ'den ihale alan yandaş şirket Sarıdağlar İnşaat Dikmece tarım alanlarında nisan ayı sonunda yasadışı olarak çalışmalarına başladı. Bunun üzerine Dikmece halkı 22 Mayıs 2023'te protesto eylemi düzenleyerek ilk tepkisini verdi.
Yeşil Sol Parti Mersin Milletvekili, TÖP sözcüler kurulu üyesi Perihan Koca da bölgeye giderek Hatay'ın muhtelif yerlerinde deprem konutları için yapılan "acele kamulaştırmaları" "Dikmece'deki Arap Aleviler zorla göç ettirilmek mi isteniyor?" diye soru önergesi de vererek Meclis'in gündemine taşıdı.

Direniş büyüyor

29 Temmuz'da Dikmece'deki bazı tarım arazilerine iş makinelerinin girmesine tepki gösteren yurttaşlar, jandarma müdahalesiyle karşı karşıya kaldı. Şiddete ve göz altılara rağmen, Dikmeceliler 30 Temmuz'da çadır kurarak nöbet eylemine başladıklarını açıkladılar.
Arap Alevilerinin yoğun olarak yaşadığı bölgede halk kendi dilince söyledikleri "Ma rıhna nıhna hor!" (Buradayız, gitmiyoruz!) sloganı, eşliğinde topraklarına, yaşam alanlarına sahip çıkıyor.
26 Ağustos 2023 Cumartesi günü Akbelen direnişçilerinin, ekolojistlerin, Türkiye genelinde çok sayıda sosyalist güçlerin ve yerel kitle örgütlerinin de katılımıyla Dikmece'de coşkulu bir miting gerçekleştirdi. Mitingle direniş, daha da yayılmış olduğunu, derinleşme ve halkın özneleşmesi anlamında yeni bir nitelik kazandığını işaret ediyor.

İktidarın Dikmece'de amacı ne?

Dikmece de yaşananlara baktığımızda AKP-MHP iktidarının yağma ve rant odaklı politikalarının derinleşerek sürdürdüğünü görüyoruz.
Neye karşı geldiklerini ve iktidarın ne yapmak istediğini Dikmece direnişçisi Hasan Özgün şu dört noktada açıklıyor:
Birincisi; ekonomik sebep ki halkın geçimi olan tarım arazileri talan ediliyor.
İkincisi ekolojik yıkımdır; bölgede 7500 dönümlük asırların zeytinlikleri rant uğruna gasp ediliyor.
Üçüncüsü, köyün Arap Alevi halkı "demografik değişim" politikasıyla sürgüne tabi tutuluyor. Zira bölgede devletin kamu arazisi olmasına rağmen halkın topraklarını istimlak etmesi özellikle dikkat çekici.
Son olarak kent rantını yasadışı yollar ya da "kılıfına uydurarak" yandaş şirketlere peşkeş çekmekteki bilinçli politikalarıdır.
İktidarın depremde yaşattığı acının travması henüz tazeyken istimlak politikalarıyla ikinci ve daha ağır mahrumiyete karşı Dikmece halkı; "Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok!" diyor.

TÖP Çocuk Hakları Meclisi: Okul heyecanı yok, masraflar var!

Eğitimin parasız olduğunu söyleyen iktidarın yalanları karşısında gerçek çok açık: Bu ülkede eğitim çok pahalı! Kırtasiye masraflarından servise, kitaplardan kıyafetlere, kantinden tutalım da okul kayıt parasına ya da "bağış" adı altında toplanan paralara kadar epey bir kalem var.
TÖP Çocuk Hakları Meclisi, pek çok ilde "Parasız eğitim haktır; masraflar bütçeden karşılansın" kampanyası çerçevesinden açıklamalar ve ebeveyn toplantıları gerçekleştirdi.

İstanbul'da ulaşım zamları protesto edildi

İstanbul'da toplu ulaşıma %51,5 oranında yapılan zamma karşı sesimizi Mecidiyeköy'den duyurduk.
İl Sözcümüz Nilay Kuş'un gerçekleştirdiği açıklamada: "Sermaye karına kar katarken, bizlere dayatılan bu zammı ve sefalet düzenini kabul etmiyoruz.
Bugün yapılan zam ile İstanbul'da yaşamak zulme dönüştü.
Sermaye ve patronlar ile el ele kol kola giren AKP, halkın cebindeki üç kuruşu sömürmek için elinden geleni yapmaya devam ediyor. Akbelen Ormanları'nı ve Dikmece'yi şirketlere satan iktidar halkı yoksullaştırmaya devam ediyor.
En temel ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz!
Pahalılığa razı gelmeyeceğiz!
Çözüm bu rant siyasetine, soygun düzenine son vermektir. Gelin insanca bir yaşam ve haklarımız için mücadeleyi büyütelim. Halkçı demokratik bir cumhuriyeti birlikte kuralım!" dedi.

Katledilişinin 42. yılında Kenan Budak anıldı

Geleneğimizin kurucu önderlerinden devrimci işçi önderi ve İlerici Deri-İş sendikası genel başkanı Kenan Budak yoldaşımızın katledilişinin 42. yıl dönümünde her sene olduğu gibi bu sene de mezarı başındaydık. İstanbul Yedikule'de gerçekleşen mezar anmasına bu sene Parti üyesi motokurye emekçileri motorlarıyla oluşturdukları kortej eşliğinde katıldı. Anmada Parti adına konuşan PM Üyesi Kubilay Çelik:"Bugün Türkiye'nin her yerinde işçi sınıfı bir çığ gibi büyüyor. Bunun karşısında ise işçi sınıfının örgütlenmeleri gün geçtikçe güçsüzleşiyor. Kenan Budak yoldaşımızın işçi sınıfı içerisindeki örgütlenme tarzına ihtiyaç duyduğumuz günlerden geçiyoruz." dedi. Aynı günün akşamı da Kadıköy'de bulunan Parti merkezinde bir anma toplantısı düzenlendi.

Samandağ'da dayanışma pikniği düzenlendi

Depremin yıkıntıları arasında aylardır faaliyet yürüten Hatay-Samandağ ilçe örgütümüz, parti üyeleri ve dostlarıyla bir araya geldi. Piknikte şiar şuydu: "Mahallelerden, iş yerlerinden, çadırlardan büyüyen örgütlü mücadelemiz yolumuza ışık tutuyor."

Akbelen ve Dikmece için İzmir'de sokağa çıkıldı

26 Temmuz'da Akbelen için, 10 Ağustos'ta da Dikmece için İzmir Karşıyaka'da birer yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Her iki gösteride de sermayenin talanı teşhir edilerek ekolojik kırıma karşı aktif mücadele çağrısı yapıldı.

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN
HAYDİ ŞİMDİ
FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL,
ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE
İMZANI AT!
Form için kodu tarat
TÖP TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00